ΜΕ(ΜΟΝΩΜΕΝΟΙ) ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ

Τάσος Σκιαδάς

Ο Τάσος Σκιαδάς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1983 και μεγάλωσε στη Νέα Ιωνία Αττικής. Τελείωσε τη Σχολή Μονίμων Υπαξιωματικών Ναυτικού και είναι απόφοιτος της σχολής σεναρίου του ΑΝΤ1.

Το 2016 το θεατρικό του έργο «Με(μονωμένοι) Ταξιδιώτες» παρουσιάστηκε ως διασκευή με τον τίτλο «Black Box» στο θέατρο Λύχνος.

Επικοινωνία: tasosmarikes@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο ΜΕ(ΜΟΝΩΜΕΝΟΙ) ΤΑΞΙΔΙΩΤΕΣ του Τάσου Σκιαδά διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Για κάθε μεταποίηση, θεατρική παράσταση και κάθε άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση του συγγραφέως.

Οι «Με(μονωμένοι) Ταξιδιώτες» είναι μία δραμεντί σε τρεις πράξεις που διαδραματίζεται στη σύγχρονη εποχή. Εξελίσσεται μέσα σ' ένα αεροπλάνο, στο πίσω μέρος της ατράκτου, εν πτήσει κι εκτελεί τη διαδρομή Αθήνα-Λονδίνο. Οι πέντε επιβάτες οικονομικής θέσης και η αεροσυνοδός μέχρι να φτάσουν στον προορισμό τους, γίνονται θύματα και θύτες ενός μαρτυρικού ταξιδιού.

Περίληψη Πράξεων

Πρώτη

Η Νάντια είναι 35 χρόνων, κομμώτρια, πρόσφατα χωρισμένη και θέλει να κάνει μία καινούργια αρχή μακριά από την Ελλάδα. Ο Θοδωρής είναι 35 χρόνων, νεκροπομπός και πάει στο Λονδίνο για διακοπές ως μεμονωμένος ταξιδιώτης και ο Μιχάλης είναι 45 χρόνων, κτηνίατρος και μόνιμος κάτοικος Αγγλίας. Και οι τρεις κάθονται στην ίδια σειρά. Πίσω τους κάθονται ο Άρης, 55 χρόνων, με τη Φωτεινή, 45 χρόνων. Ένα παντρεμένο ζευγάρι που έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός αποτυχημένου γάμου. Πηγαίνουν στον γιο τους που σπουδάζει στο Λονδίνο. Κρυφακούν τις συνομιλίες των συνεπιβατών τους σχολιάζοντάς τους άλλοτε καυστικά κι άλλοτε με συμπάθεια. Παράλληλα η Αεροσυνοδός, 30 χρόνων, με την παθητική στάση της προσπαθεί να τους εξυπηρετήσει, χωρίς το αναμενόμενο γι' αυτούς αποτέλεσμα. Με αφορμή κάποιες αναταράξεις που τρομάζουν τους περισσότερους επιβάτες, γνωρίζονται, εκθέτουν κι άλλοτε κρύβουν πληροφορίες για τις ζωές τους, μέχρι που ο Μιχάλης τους πληροφορεί ότι έχει οικογένεια μ' έναν άντρα στην Αγγλία και προκαλεί αναστάτωση.

Δεύτερη

Η Νάντια στο άκουσμα της οικογενειακής κατάστασης του Μιχάλη αντιδρά έντονα και προσβλητικά. Επειδή την ελκύει ερωτικά, αλλάζει θέση απογοητευμένη. Ο Μιχάλης αποστασιοποιείται. Ο Θοδωρής προσπαθεί να τον προσεγγίσει φιλικά, αλλά με λάθος τρόπο κι ο Άρης με τη Φωτεινή συνεχίζουν

την παρατήρηση και το κουτσομπολιό. Ένα χαλασμένο μήλο στη σαγκρία της Νάντιας γίνεται η αφορμή για να διαταραχθούν ξανά οι ισορροπίες μεταξύ των επιβατών, αλλά στη δημιουργία του άσχημου κλίματος συμβάλλει και η αυταρχική συμπεριφορά του Άρη προς τη Φωτεινή και την Αεροσυνοδό. Η Νάντια παθαίνει νευρική κρίση και τσακώνεται άσχημα με τον Μιχάλη, επειδή δεν μπορεί ν' αποδεχτεί ότι ένα ομοφυλόφιλο ζευγάρι έχει υιοθετήσει παιδί στην Αγγλία, ενώ εκείνη προσπαθούσε για χρόνια με τον πρώην άντρα της στην Ελλάδα κι είναι πλέον μόνη. Τελειώνει μ' έναν μεγάλο καβγά του Θοδωρή και της Νάντιας, επειδή ο πρώτος την προτρέπει να μην ασχοληθεί ξανά με τον Μιχάλη.

Τρίτη

Η Αεροσυνοδός αλλάζει θέσεις τους επιβάτες για να ηρεμήσουν τα πνεύματα, αλλά είναι η σειρά της Φωτεινής και του Άρη να προβάλλουν τις διαφορές τους δίπλα στον Μιχάλη, ο οποίος δείχνει αδύναμος να παρακολουθήσει ακόμη έναν τσακωμό κι αδημονεί να προσγειωθεί το αεροπλάνο. Ο Θοδωρής βρίσκει την ευκαιρία να φλερτάρει την πληγωμένη Φωτεινή κι ο Άρης εξαγριώνεται. Η Αεροσυνοδός μετατρέπεται σε μία δυναμική επαγγελματία που κουμαντάρει τους πάντες και τους αναγκάζει να σιωπήσουν. Όσα δε μπορεί πια ν' απευθύνει ο ένας στον άλλον, λέγονται σαν ένας εξομολογητικός μονόλογος. Λίγο πριν την προσγείωση του αεροπλάνου στο Heathrow, το αεροπλάνο χάνει απότομα ύψος. Συναγερμός. Φωνάζουν όλοι πανικόβλητοι. Σκοτάδι. Ο γιος του Άρη και της Φωτεινής αφήνει ένα ηχητικό μήνυμα στο τηλέφωνο της μάνας του καθώς πηγαίνει να τους παραλάβει χαρούμενος απ' το αεροδρόμιο. Ακούγονται σειρήνες ασθενοφόρων.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: 30 χρόνων

ΑΡΗΣ: 55 χρόνων

ΘΟΔΩΡΗΣ: 35 χρόνων

ΜΙΧΑΛΗΣ: 45 χρόνων

ΝΑΝΤΙΑ: 35 χρόνων

ΦΩΤΕΙΝΗ: 45 χρόνων

Το τραγούδι του θεατρικού φέρει τον τίτλο «Μυστικό» και μπορείτε να το ακούσετε στον παρακάτω σύνδεσμο:
https://youtu.be/V8OfIHUoQuw

Γιατί αυτό το έργο σήμερα;

Το κείμενο πρωτογράφτηκε το 2015, με αφορμή την εμπειρία που είχα αποκομίσει από τα ταξίδια μου ως μεμονωμένος ταξιδιώτης. Τότε ζούσα στην Αγγλία και θέλησα να γράψω ένα έργο για τις επιλογές που κάνουμε και δε σέβονται οι άλλοι. Επειδή όταν ταξίδευα μόνος ήμουνα «τρελός». Επειδή όταν είδα σ' ένα πάρκο δύο άντρες να φροντίζουν ένα μικρό παιδί, αναλογίστηκα πόσο δακτυλοδεικτούμενοι θα' ταν στην Ελλάδα. Επιβεβαιώνεται πια καθημερινά. Επειδή οι γονείς είναι για να στηρίζουν τα παιδιά σ' αυτό που θέλουν ν' ακολουθήσουν στη ζωή τους κι όχι για να τους κόβουν τη φόρα. Από τότε λοιπόν μέχρι σήμερα, το Ηνωμένο Βασίλειο αποχώρησε από την Ευρωπαϊκή Ένωση κι εμείς που παραμένουμε, εξακολουθούμε ν' αναζητούμε νέους τρόπους για να ξεφτιλίσουμε το διπλανό μας.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Σύγχρονη εποχή. Νοέμβριος. Στο πίσω μέρος της ατράκτου ενός αεροπλάνου. Το έργο εξελίσσεται εν πτήσει.

Η Νάντια, ο Μιχάλης και ο Θοδωρής είναι επιβάτες οικονομικής θέσης μίας πτήσης από Αθήνα προς Λονδίνο. Κάθονται στην ίδια σειρά και στο κέντρο της σκηνής. Διαγώνια και πίσω τους υπάρχουν δύο ακόμη διθέσιες σειρές.

Η δεξιά σειρά είναι κενή και στην αριστερή κάθονται ο Άρης με τη Φωτεινή. Από πάνω τους υπάρχει η ένδειξη «WC» και ο κενός χώρος πίσω τους οδηγεί στην τουαλέτα. Ο κενός χώρος πίσω από τη δεξιά σειρά χρησιμοποιείται από την Αεροσυνοδό καθ' όλη τη διάρκεια του έργου για να μπαινοβγαίνει. Ο Άρης ασχολείται μ' ένα tablet, έχει συνδεδεμένα τ' ακουστικά κι ακούει μουσική, ενώ η Φωτεινή διαβάζει ένα περιοδικό αστρολογίας.

Ο Μιχάλης διαβάζει ένα βιβλίο και η Νάντια παίζει με το κινητό της. Ο Θοδωρής είναι σκεπτικός και γράφει μ' ένα στυλό σ' ένα τετράδιο.

Γίνονται αναταράξεις κι όλοι κουνιούνται απότομα παραμένοντας στις θέσεις τους. Ο Θοδωρής προσπαθεί να μείνει ψύχραιμος. Η Νάντια κι ο Άρης τρομάζουν. Ο Μιχάλης και η Φωτεινή διαβάζουν ατάραχοι. Ο Άρης σφίγγει το χέρι της Φωτεινής κι ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος για την πρόσδεση των επιβατών στο κάθισμα. Όλοι έχουν δεμένες τις ζώνες τους εκτός από την Νάντια και τον Θοδωρή. Οι αναταράξεις γίνονται πιο έντονες.

ΝΑΝΤΙΑ: Παναγία μου!

Η Νάντια δίνει το κινητό της στον Θοδωρή. Εκείνος το παίρνει και η Νάντια προσπαθεί να δέσει τη ζώνη της. Ο Μιχάλης κοιτάζει την Νάντια

και χαμογελάει με κατανόηση. Ο Θοδωρής πετάει στο πάτωμα το κινητό, το τετράδιο και το στυλό και δένει τη ζώνη του.

ΝΑΝΤΙΑ: *(δένει τη ζώνη της-δείχνει το κινητό)* Γιατί το πέταξες;!
ΘΟΔΩΡΗΣ: Εδώ θα σβήσω γω, για το κινητό θα μιλάμε;
ΝΑΝΤΙΑ: Φέρε μου το τηλέφωνο!
ΘΟΔΩΡΗΣ: Να μη το' δινες.
ΝΑΝΤΙΑ: Γαμώ τη τύχη μου, γαμώ!

Οι αναταράξεις μειώνονται. Ο Μιχάλης λύνει τη ζώνη του. Σηκώνεται, παίρνει το κινητό, το τετράδιο, το στυλό και τα μοιράζει αντίστοιχα. Κάθεται και δένει τη ζώνη του. Ο Θοδωρής τον ευχαριστεί μ' ένα νεύμα και η Νάντια τον κοιτάζει γοητευμένη. Ο Άρης βγάζει τ' ακουστικά και παίρνει βαθιές ανάσες.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη-χαριτολογώντας)* Καλά, δε ντρέπεσαι, κοτζάμ άντρας;
ΑΡΗΣ: Φωτεινή, μη μιλάς. Να χαρείς, μη μιλάς...

Οι αναταράξεις μεγαλώνουν.

ΑΡΗΣ: Ωχ, μάνα μου! Τι γίνεται, μωρέ;!
ΦΩΤΕΙΝΗ: Μου το ξέρανες! *(τραβάει απότομα το χέρι της- αρχίζει ν' ανησυχεί)*
ΝΑΝΤΙΑ: Δεν πήγαινα με τον καρβουνιάρη καλύτερα!
ΘΟΔΩΡΗΣ: Αφού δεν έχει γραμμή για Λονδίνο από Ελλάδα…
ΝΑΝΤΙΑ: Είναι ώρα για υποδείξεις;!
ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στη Νάντια)* Δε χρειάζεται να πανικοβάλλεστε.
ΝΑΝΤΙΑ: Σαν τι άλλο πρέπει να γίνει δηλαδή;

Ακούγεται ο χαρακτηριστικός ήχος για τις ενδείξεις του αεροπλάνου κι ακολουθούν οι παρακάτω ανακοινώσεις:

«Κυρίες και Κύριοι, λόγω των αναταράξεων, σας παρακαλούμε να παραμείνετε καθισμένοι, με τις ζώνες ασφαλείας σας δεμένες, μέχρι να σβήσει η ένδειξη προσδεθείτε. Ευχαριστούμε.
Ladies and gentlemen, the Captain has turned on the fasten seat belt sign. We are now crossing a zone of turbulence. Please return to your seats and keep your seat belts fastened. Thank you. »

Μπαίνει η Αεροσυνοδός και ελέγχει οπτικά τις ζώνες ασφαλείας. Το περπάτημά της δεν είναι σταθερό.

ΝΑΝΤΙΑ: *(στην Αεροσυνοδό)* Κοπελιά, μήπως σου βρίσκεται κανά tavor;
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ορίστε;
ΝΑΝΤΙΑ: Κανά χάπι, λέω! Κουνάει πολύ κι αγχώνομαι!
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ηρεμήστε. Πολύ σύντομα θα σταματήσουν οι αναταράξεις.
ΝΑΝΤΙΑ: Το παλικάρι μπροστά στο πιλοτήριο γιατί δε το κουμαντάρει τ' όχημα;
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Όλα είναι υπό έλεγχο. Πιστέψτε με, έχω υπάρξει σε πτήσεις πολύ χειρότερες απ' αυτήν.
ΝΑΝΤΙΑ: Μας υποχρέωσες...
ΑΡΗΣ: Μωρέ μπας κι έχει πάθει τίποτα τ' αεροπλάνο και μας το κρύβεις;!
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Οι αναταράξεις είναι ένα συχνό φαινόμενο στις περισσότερες πτήσεις.
ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη)* Τ' ακούς;
ΑΡΗΣ: Και πρέπει να' χω και στη δική μου;!
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δημιουργούνται επειδή περνάμε μέσα από ένα ποτάμι

αέρα που κινείται στην ατμόσφαιρα κι αυτό, όσο να' ναι, προκαλεί κουνήματα.

ΝΑΝΤΙΑ: Τόσα συστήματα έχουν εκεί μπροστά, δε τα βλέπουν αυτά τα ποτάμια νωρίτερα;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ο πιλότος θα κατεβάσει σε λίγο το αεροπλάνο σε χαμηλότερο υψόμετρο και θα σταματήσει να κουνάει.

ΑΡΗΣ: Σα ν' αργεί να το πάρει απόφαση...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Αν ανησυχείτε τώρα, φανταστείτε τι θα γίνει αν χάσουμε απότομα υψόμετρο. Όλα θέλουν τον χρόνο τους. *(φεύγει)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(αναστενάζει-μονολογεί)* Και γερό στομάχι να τ' αντέχεις…

ΑΡΗΣ: Σ' ακούω...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Πως κι έτσι;

Ο Άρης βάζει τ' ακουστικά, συνεχίζει να παίρνει βαθιές ανάσες και η Φωτεινή ξεφυλλίζει νευρικά το περιοδικό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή και την Νάντια)* Αντιδρούσα κι εγώ όπως εσείς στα πρώτα μου ταξίδια. Σκέφτηκα όμως πως ο μόνος τρόπος για να σταματήσω να φοβάμαι, είναι η ενημέρωση.

Ο Θοδωρής και η Νάντια τον κοιτάζουν με επιφύλαξη. Οι αναταράξεις σταματούν κι ακούγεται ο χαρακτηριστικός εσωτερικός ήχος μαζί με τις παρακάτω ανακοινώσεις:

«Η ένδειξη προσδεθείτε έχει απενεργοποιηθεί. Παρακαλούμε όμως, για τη δική σας ασφάλεια, να παραμείνετε στις θέσεις σας σε περίπτωση που το αεροσκάφος αντιμετωπίσει νέες αναταράξεις.»

ΝΑΝΤΙΑ: Μη μου λες τώρα τέτοια!

«Ladies and gentlemen, the Captain has turned off the Fasten Seat Belt sign. However, we always recommend to keep your seat belt fastened while you're seated. »

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στη Νάντια)* Όλα καλά θα πάνε.

Ο Μιχάλης διαβάζει ξανά το βιβλίο του. Η Νάντια ξεφυσά αγχωμένη κι ασχολείται με το κινητό της.

ΝΑΝΤΙΑ: Ούτε Wi-Fi δεν έχει!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρώτησα πριν την επιβίβαση και μου' παν ότι έχουν θέμα.
(της δείχνει το τετράδιο) Παίζουμε κρεμάλα;

Η Νάντια του ρίχνει ένα βλέμμα αποδοκιμασίας. Ο Θοδωρής σηκώνεται και πηγαίνει στην τουαλέτα.

ΑΡΗΣ: *(κοιτάζει ενοχλημένος τον Θοδωρή-μονολογεί)* Ωραία!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι έγινε πάλι;

ΑΡΗΣ: *(δε την ακούει)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(τον σκουντάει)* Σου μιλάω!

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τ' ακουστικά)* Τι θες;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εσύ γκρινιάζεις, εσύ πες μου τί συμβαίνει.

ΑΡΗΣ: Τόσες θέσεις έχει εδώ μέσα, αυτές που' ναι δίπλα στη τουαλέτα βρήκες να κλείσεις;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αντί να μ' ευχαριστείς που δεν χάσαμε την πτήση... Ήσουν και σίγουρος, τρομάρα σου, ότι ταξιδεύαμε και μια ώρα αργότερα! Μη στεναχωριέσαι όμως… *(σηκώνεται-του δείχνει τις δύο άδειες θέσεις)* Ορίστε, πήγαινε.

ΑΡΗΣ: Μόνος;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Θες ή δε θες ν' αλλάξεις θέση;

ΑΡΗΣ: Μαζί...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα.

Ακούγεται ήχος από το καζανάκι. Ο Άρης την κοιτάζει με νόημα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(προσπαθεί μάταια να κρύψει την ενόχλησή της)* Κανένα! *(κάθεται)*

ΑΡΗΣ: Χαίρομαι… *(βάζει τ' ακουστικά του)*

Η Φωτεινή ανοίγει συγχυσμένη το περιοδικό. Μπαίνει ο Θοδωρής και κάθεται στη θέση του.

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Μιχάλη)* Εσείς; Για Λονδίνο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(επικριτικά)* Γιατί πάει κι αλλού;

ΝΑΝΤΙΑ: *(κοιτάζει τον Θοδωρή μ' ένα άγριο βλέμμα-στον Μιχάλη)* Λοιπόν;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχω ένα ιατρείο μικρών ζώων στο Watford.

ΝΑΝΤΙΑ: *(με ενθουσιασμό)* Α... Που είναι αυτό;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είναι ένα προάστιο βορειοδυτικά του Λονδίνου.

ΝΑΝΤΙΑ: Και μετά το ιατρείο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Με την οικογένεια.

ΝΑΝΤΙΑ: *(απογοητευμένη)* Α...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσείς;

ΝΑΝΤΙΑ: Εμείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μένετε στην Αγγλία;

ΝΑΝΤΙΑ: Μπορεί και να μείνω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Την έχετε επισκεφτεί στο παρελθόν;

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν έτυχε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κι εγώ πρώτη φορά! *(της δείχνει το τετράδιο)* Έχω σημειώσει ένα σωρό πράγματα να κάνω. Τώρα οργανώνω τα στοκατζίδικα. Να

σου δώσω διευθύνσεις;

ΝΑΝΤΙΑ: Δε χρειάζεται.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στη Νάντια)* Νομίζω πως ο κύριος θέλει απλά να σας βοηθήσει.

ΝΑΝΤΙΑ: Μα μιλάμε και μας διακόπτει!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Το Bicester Village στο Oxfordshire είναι πολύ καλό. Απέχει μόλις μία ώρα απ' το Λονδίνο και μπορείτε να πάτε και με τη συγκοινωνία. Εκεί θα βρείτε σχεδόν τα πάντα κι από επώνυμες εταιρείες.

Ο Θοδωρής σημειώνει στο τετράδιό του.

ΝΑΝΤΙΑ: Τ' αγγλικά μου, ξέρετε, δεν είναι πολύ καλά και δε θέλω να κάνω κάποιο λάθος. Αλλά αφού μας την δώσατε την πληροφορία, μου το γράφετε εσείς; *(του δίνει το κινητό)* Μένετε κοντά από κει;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι. *(γράφει στο κινητό και της το επιστρέφει)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Νάντια)* Όταν κατέβεις στο Λονδίνο πως θα συνεννοείσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: Θα βρω έναν τρόπο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κι αν σε βοηθούσα;

ΝΑΝΤΙΑ: Στο ζήτησα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μιλάμε τόση ώρα και δεν έχουμε συστηθεί. *(προτάσσει το χέρι του για χειραψία-στον Θοδωρή)* Μιχάλης.

ΝΑΝΤΙΑ: *(τους κοιτάζει ενοχλημένη)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(ανταποκρίνεται)* Θοδωρής, χάρηκα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Παρομοίως. *(στη Νάντια)* Εσάς πως σας λένε;

ΝΑΝΤΙΑ: *(δίνει το χέρι της)* Κωνσταντίνα, αλλά θα προτιμούσα το Νάντια και τον ενικό. Τόσες ώρες θα ταξιδεύουμε κι αφού μας τάραξαν τα κουνήματα, η συνέχεια ας είναι πιο χαλαρή, τι λέτε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(ανταποκρίνεται)* Γιατί όχι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(προτάσσει το χέρι του)* Ελπίζω να το εννοείς.

ΝΑΝΤΙΑ: *(δεν ανταποκρίνεται-το βλέμμα της είναι κολλημένο στον Μιχάλη)* Αμέ...

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μαζεύει δυσαρεστημένος το χέρι του)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θοδωρή, η φυσιογνωμία σου μου είναι πολύ γνώριμη. Από πού κατάγεσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Από ένα χωριό της Ρόδου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ποιο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Απ' την Παστίδα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Απ' τα Μαριτσά είμαι γω.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πως λέγεσαι στο επίθετο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καμπούρης.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στεργάκης εγώ.

ΝΑΝΤΙΑ: Εμένα Γερονικολάου!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στον Μιχάλη)* Τώρα που το λες… Σίγουρα κάποιο καλοκαίρι σ' έχω πετύχει στο νησί!

Η Νάντια συνεχίζει να τους παρατηρεί ενοχλημένη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πολύ πιθανόν. Από κει έρχομαι τώρα. Είχα πάει να κανονίσω τα γραφειοκρατικά για ένα οικόπεδο που αγόρασα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θα χτίσεις κανά εξοχικό;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για την κόρη μου το πήρα. Όταν μεγαλώσει θέλω να' χει επαφές με τις ρίζες της.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά το σκέφτηκες. Εσύ, τουλάχιστον, μπορείς ακόμα να φτιάξεις ένα σπίτι για το παιδί σου, γιατί εμείς στην Ελλάδα... Τέλος πάντων. Πρόλαβες να πιείς κανά ουζάκι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μαριτσενός και να φύγω έτσι; Πήρα καύσιμα και για πάνω! Εσύ στο νησί μένεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τα καλοκαίρια πάω, για να δω τους γονείς και για μπάνια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Νάντια, εσύ έχεις πάει ποτέ στη Ρόδο;

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν έτυχε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από πού είσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: Πάππου προς πάππου Πετραλωνίτισσα. Έχεις έρθει ποτέ να δεις τα ωραία μας μέρη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δυστυχώς.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ μένω στον Νέο Κόσμο και θα πάω τουλάχιστον μια φορά το καλοκαίρι στο Ζέφυρο για κάποιο φιλμάκι. *(στη Νάντια)* Πάμε μάλιστα μαζί μ' έναν συνάδελφο. Έχετε και το ίδιο επίθετο. Αλέξανδρο Γερονικολάου τον λένε. Μήπως έχετε κάποια συγγένεια;

ΝΑΝΤΙΑ: Που δουλεύεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είμαστε μαζί στο σωματείο των «Αγίων Θεοδώρων».

ΝΑΝΤΙΑ: Τι σόι σωματείο είν' αυτό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Νεκροπομπών.

ΝΑΝΤΙΑ: Νεκρο-τι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φρακοφόροι… Κοράκια είμαστε, πως το λένε;

ΝΑΝΤΙΑ: Μπα π' ανάθεμά σε! Αμ γι' αυτό τραντάχτηκε τ' αεροπλάνο, Μιχάλη μου! Καθόμαστε μαζί με τον μεταφορέα του Χάρου! Ν' αλλάξουμε θέσεις, δε μπορώ! *(λύνει τη ζώνη της-στον Μιχάλη)* Σε παρακαλώ, κατάλαβέ με!

Ο Θοδωρής νευριάζει. Σηκώνεται και πάει στην τουαλέτα.

ΑΡΗΣ: Κόψιμο τον έπιασε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Το άγχος χτυπά πολλούς στο έντερο.

ΑΡΗΣ: Θα ψοφήσουμε από τη μπόχα σήμερα...

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κάνει αέρα στο πρόσωπο με το περιοδικό)* Σώπα, έχουν καλό εξαερισμό τ' αεροπλάνα...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στη Νάντια)* Τι πράγματα είναι τώρα αυτά;

ΝΑΝΤΙΑ: Δε γίνεται! Σήκω! Δεν μπορώ!

Ο Μιχάλης υποχωρεί κι αλλάζουν θέσεις. Ο Θοδωρής επιστρέφει και κάθεται στη θέση του.

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θοδωρή)* Και δεν έχω καμία σχέση μ' αυτόν τον συνάδελφο!
(στον Μιχάλη) Σ' ευχαριστώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είσαι υπερβολική.

ΝΑΝΤΙΑ: Δε μπορώ, Μιχάλη μου, είμαι προληπτική, τι να κάνω;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε σου φταίει όμως ο άνθρωπος. Εσύ δεν είπες πως πρέπει να' μαστε χαλαροί μέχρι να φτάσουμε;

ΝΑΝΤΙΑ: Από δω και πέρα θα' μαστε.

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Σε πόση ώρα προσγειώνεται το ρημάδι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ακόμα δεν ξεκινήσαμε...

ΑΡΗΣ: Δε μπορούσε κι αυτό το παιδί να σπουδάσει πιο κοντά;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Στην Αγγλία είναι το τυχερό του.

ΑΡΗΣ: Όχι «το τυχερό του». Του' δειξες κάτι γραμμές πάνω σε μια κόλα χαρτί και τον έπεισες να φύγει.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τον αστρολογικό του χάρτη του' φτιαξα, αστοιχείωτε, κι όλα ήρθαν στο φως!

ΑΡΗΣ: Για το τί κάνει όμως εκεί, εμείς μαύρα μεσάνυχτα...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατί, μήπως χρωστάει κανένα μάθημα;

ΑΡΗΣ: Τι κάθομαι μωρέ και σου μιλάω… *(βάζει τ' ακουστικά)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Όχι θ' άφηνα εγώ τον γιο μου να χαθεί πλάι σου....

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Για δουλειές στο Λονδίνο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Διακοπές. Είναι το πρώτο μου ταξίδι στο εξωτερικό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σοβαρά; Πως και το επέλεξες;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχω ακούσει ότι είναι μια καλή πόλη για μεμονωμένους ταξιδιώτες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το μόνο σίγουρο είναι ότι το Λονδίνο μπορεί να ικανοποιήσει και τους πιο απαιτητικούς τουρίστες. Αν δε σ' ενοχλεί κι η συννεφιά; Το ιδανικό μέρος για εξορμήσεις.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχεις να μου προτείνεις κάποια αξιοθέατα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εξαρτάται απ' το τί σ' αρέσει και τί θες να κάνεις… Πάντως από τώρα είναι όλα στολισμένα για τα Χριστούγεννα. Δεν έχει πολύ κόσμο τον Νοέμβρη. Η καλύτερη εποχή.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ξέρεις τι μ' αρέσει; Να περπατάω στις γειτονιές και να παρατηρώ τον κόσμο.

ΝΑΝΤΙΑ: Και γιατί δε πεταγόσουν μέχρι τα Ζαγοροχώρια;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ήθελα να ξανοιχτώ.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στο Notting Hill να πας τότε. Να φας και τα καταπληκτικά cupcakes από το Hummingbird bakery στο Portobello.

Ο Θοδωρής καθώς μιλάει ο Μιχάλης σημειώνει στο τετράδιό του. Η Νάντια με κλεφτές ματιές προσπαθεί να αντιγράψει στο κινητό της τις σημειώσεις του Θοδωρή. Ο Θοδωρής το αντιλαμβάνεται, αλλά την αφήνει. Ο Άρης παρατηρεί τη Φωτεινή που κοιτάζει μ' ενδιαφέρον προς τις τρεις μπροστινές θέσεις, βγάζει τ' ακουστικά και ακούνε μαζί τη συνομιλία των μπροστινών συνεπιβατών τους.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μία πολύ ωραία περιοχή είναι και το Shoreditch, με πρωτότυπα bar, που σερβίρουν καταπληκτικά cocktail κι έχει εστιατόρια και pubs. Εξίσου καλή για βραδινή έξοδο, αγορές, αλλά και πολύ καλλιτεχνική είναι το Camden. Κάθε Σαββατοκύριακο υπάρχει υπαίθρια αγορά και μπορείς να δοκιμάσεις διάφορες κουζίνες απ' όλο τον κόσμο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς γράφει)* Ένα-ένα! Και… το… Camden. Ωραία! Το Soho αξίζει; Ρωτάω γιατί θα πάω σίγουρα σε κάποια θεατρική

παράσταση στο West End κι αφού θα' μαι δίπλα…

ΝΑΝΤΙΑ: Εκεί είναι γεμάτο γκεόμπαρα!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και;

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Θοδωρή)* Οι άντρες πηγαίνουν στο Wembley, τραβάνε στις pub μέχρι να τεζάρει το προκοίλι απ' τη μπύρα κι ύστερα αναζητούν τη λυσσασμένη Αγγλίδα που θα πηδήξουν. *(στον Μιχάλη)* Συγγνώμη κιόλας, αλλά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για το Wembley δε ξέρω, αλλά οι Άγγλοι όταν βγουν, ψάχνουν για τα πολλά και φθηνά ποτά. Μετά τους παραλαμβάνει το ασθενοφόρο που κάνει βάρδια στο τέλος του δρόμου. *(στον Θοδωρή)* Ό,τι γίνεται και σε μας, στο Φαληράκι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Νάντια)* Δε μ' αρέσει το ποδόσφαιρο, προτιμώ τη βότκα και τις Ελληνίδες.

ΝΑΝΤΙΑ: *(καλύπτει για λίγο τη μύτη με την παλάμη της)* Κάτι έχω καταλάβει... Ευκαιρία όμως να δοκιμάσεις και τ' αλλοδαπό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(προσπαθεί να τον μυρίσει χωρίς να αντιλαμβάνεται κάτι)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(τραβιέται προς τα πίσω)* Εσύ αυτό θα κάνεις;

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι, απλά σκέφτομαι πόσο μίζερες θα' ναι οι μέρες σου όταν θα τριγυρνάς μονάχος ανάμεσα στον κόσμο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ενώ εσύ θα' χεις παρέα;

ΝΑΝΤΙΑ: Μιχάλη, θα με ξεναγήσεις στο Λονδίνο;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δυστυχώς αυτή την περίοδο οι υποχρεώσεις μου είναι τόσες πολλές και δε μπορώ.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Νάντια)* Ο άνθρωπος έχει οικογένεια.

ΝΑΝΤΙΑ: Μια βόλτα του' πα να πάμε. Δεν κατάλαβα...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όσο γι' αυτό...

ΝΑΝΤΙΑ: Κούρασες.

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Το φαγητό πότε το βγάζουν;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Έλα μου ντε;

ΑΡΗΣ: Θα τη φωνάξω να μας πει.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να περιμένεις.

ΑΡΗΣ: Πεινάω!

Η Φωτεινή βγάζει από τη τσέπη της ένα μικρό παστέλι, του το δίνει κι ο Άρης το τρώει λαίμαργα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(δείχνει τη Νάντια)* Να δεις που' ναι Ζυγός αυτή. Χειριστική...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Θα κάτσεις αρκετά στο Λονδίνο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πέντε μέρες.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Φαντάζομαι ότι κι οι δυο σας έχετε κλείσει ήδη διαμονή, αλλά αν αλλάξει κάτι, έχω δικό μου άνθρωπο που νοικιάζει δωμάτια Airbnb κοντά στο κέντρο. Θα σας κάνει καλύτερη τιμή. *(βγάζει από τη τσέπη του σακακιού του δύο επαγγελματικές κάρτες και τους μοιράζει από μία)*

ΝΑΝΤΙΑ: Πόσο καλύτερη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αποφασίστε το εσείς, καλέστε με και θα τα βρούμε.

ΝΑΝΤΙΑ: Μπορείς να τον πάρεις τηλέφωνο όταν φτάσουμε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Βεβαίως. Απλά πρέπει να ξέρει πόσο θα κάτσεις.

ΝΑΝΤΙΑ: Αν δε βρω δουλειά...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν έχεις βγάλει βίζα;

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Χρειάζεσαι μια προσφορά θέσης εργασίας. Από εργοδότη.

ΝΑΝΤΙΑ: Θα με προσλάβεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εγώ; Ως τι;

ΝΑΝΤΙΑ: *(σκέφτεται για λίγο)* Καλλωπισμός κατοικίδιων! Εσύ θα τα γιατρεύεις κι εγώ θα τα ομορφαίνω! Τι λες;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι εννοείς;

ΝΑΝΤΙΑ: Έχω μάστερ στη βούρτσα! Και χαρτί απ' τον ΟΑΕΔ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Α, μιλάμε για κατάρτιση στα σκυλίσια χτενίσματα…

ΝΑΝΤΙΑ: Μια χαρά πτυχίο είναι! Θέλει ταλέντο η κομμωτική! Για πήγαινε στα Πετράλωνα και ρώτα για τη Νάντια!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχεις περιποιηθεί ποτέ μικρά ζώα;

ΝΑΝΤΙΑ: Όχι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ούτε κατοικίδιο φαντάζομαι πως θα' χες ποτέ...

ΝΑΝΤΙΑ: *(στον Μιχάλη)* Δοκίμασέ με. Αν μέσα σ' έξι μήνες δεν έρχονται απ' όλο το Λονδίνο για να σενιάρουν τα ζώα τους, να μη με λένε Νάντια!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μα εσύ είπες πως δε ξέρεις καλά αγγλικά.

ΝΑΝΤΙΑ: What a beautiful little dog you have! Το μπιμπελό πως είναι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Trinket.

ΝΑΝΤΙΑ: This is not a cat! A trinket it is... Ε;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στον Μιχάλη)* Με τέτοια ατραξιόν; Μη σου πω ότι κι απ' τη Σκωτία θα' ρχονται...

ΝΑΝΤΙΑ: Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι αυτή τη στιγμή, είναι κάποιον να με αποθαρρύνει! *(στον Μιχάλη)* Υπάρχει και το πόρτα-πόρτα. Τι νομίζεις πως έκανα στην Ελλάδα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στην Αγγλία δεν υπάρχουν «μαύρα». Κάθε ύπαρξη που διεκδικεί χώρο πρέπει να δικαιολογείται.

ΝΑΝΤΙΑ: Έχετε Ελληνική κοινότητα στην Αγγλία, δεν έχετε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Έχουμε.

ΝΑΝΤΙΑ: Μεταξύ μας, *(του κλείνει το μάτι)* τ' αδέρφια, θα τη βρούμε την άκρη. Θα βγει στην αρχή η σχετική ανακοίνωση για κατ' οίκον καλλώπισμα των γυναικών και μαζί μ' αυτές, θα περιποιούμαι και τα ζωάκια. Από στόμα σε στόμα θα γίνει η δουλειά...

ΘΟΔΩΡΗΣ: No worries!

ΝΑΝΤΙΑ: Τι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(γνέφει στον Θοδωρή να σωπάσει-την περιεργάζεται για λίγο)* Θα

παρακολουθήσεις μαθήματα Groomer.

ΝΑΝΤΙΑ: Πως είπατε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Υπάρχουν σχολές που κάνουν μαθήματα περιποίησης και καλλωπισμού κατοικίδιων. Είναι καλή η ιδέα σου... Θα στα πληρώσω εγώ τα δίδακτρα.

ΝΑΝΤΙΑ: *(ουρλιάζει χαρούμενη-τον αγκαλιάζει)* Δε θα σε απογοητεύσω! Αλήθεια σου λέω!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Παράλληλα όμως θα δουλεύεις στο ιατρείο.

ΝΑΝΤΙΑ: Ό,τι θέλει ο κτηνίατρος!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(χαμογελά)* Όταν πήρα την υποτροφία για το μεταπτυχιακό στην Αγγλία, ο πατέρας μου δεν είχε χρήματα να με συντηρήσει. Με το που έφτασα, έπρεπε να ψάξω αμέσως για δουλειά. Κι εκεί που είχα απηυδήσει κι είπα «θα τα παρατήσω», μου' δωσαν μια θέση σ' ένα ελληνικό εστιατόριο. Κύλισαν δύο πολύ κουραστικά χρόνια, αλλά αν δεν έπαιρνα την απόφαση να φύγω, ούτε την εξέλιξη που' χω τώρα θα' χα, ούτε τη ζωή που ήθελα, τίποτα... *(δίνει το χέρι του στη Νάντια)* Με το καλό.

Η Νάντια ανταποκρίνεται χαρούμενη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν είν' σωστό το timing, όλα μετά σε περιμένουν να τα ζήσεις…

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σκορπιός είναι αυτός. Ζηλιάρης.

ΑΡΗΣ: Παστέλι. Κι άλλο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μέχρι ν' ακούσεις δυο τραγούδια θα σερβίρουν.

Ο Άρης βάζει τ' ακουστικά και ξεφυσά απαυδισμένος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τουλάχιστον εσείς κάνετε τη δουλειά που θέλετε... Τέλος

πάντων... Εγώ τα φοβάμαι τα σκυλιά. Όταν ήμουν μικρός πήγα να χαϊδέψω ένα και με δάγκωσε. *(δείχνει στον Μιχάλη το εσωτερικό της παλάμης του)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Το κατάλαβε μάλλον κι αντέδρασε. Ερευνητές κατέληξαν στο συμπέρασμα πως τα σκυλιά όταν διακρίνουν ότι φοβόμαστε, νιώθουν περίεργα κι εκείνα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ταύρος αυτός. Φιλόζωος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχεις αρκετά κατοικίδια;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από μικρός ήθελα να φτιάξω μια φάρμα με πολλά ζώα και να τα φροντίζω. Δε μπορούσα να την έχω τότε κι έβαλα στόχο να την αποκτήσω μεγαλώνοντας. Τώρα πια έχω μία απ' τις ωραιότερες φάρμες στο Hertfordshire! Θα' ρθετε να τη δείτε. *(στον Θοδωρή)* Και θα δεις πως όσο πιο μεγάλο και τρομακτικό δείχνει ένα σκυλί, αν το προσεγγίσεις με αγάπη, άλλη τόση και περισσότερη θα σου δώσει.

ΑΡΗΣ: *(βγάζει απότομα τ' ακουστικά)* Έκανες τίποτα στο tablet;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σε πείραξαν οι αναταράξεις…

ΑΡΗΣ: Λείπουν τραγούδια από δω μέσα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Χριστιανέ μου, ούτε που ξέρω πώς ανοίγει! Ακόμα κι όταν μιλάμε στο Viber με το παιδί, εσύ το κρατάς για να μη στο χαλάσω!

ΑΡΗΣ: *(ψάχνει αναστατωμένος στο tablet)* Που στο διάβολο είναι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κουνάει αποδοκιμαστικά το κεφάλι της)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Δε σ' αρέσει η δουλειά σου;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Το γράψιμο μ' αρέσει. Σενάρια, θεατρικά... Πρόσφατα γράφτηκα και σε μια σχολή. Τουριστικών επαγγελμάτων είχα περάσει κι ούτε ξέρω πώς την έβγαλα. Πριν από χρόνια όμως ένας ξάδερφος δούλευε ως νεκροπομπός και μια μέρα μου' πε ότι ψάχνουν γι' άτομα. Αρνήθηκα στην αρχή. Ε, μετά έβαλα

κάτω τα συν και τα πλην…

ΝΑΝΤΙΑ: Ποια συν;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ασφάλιση με βαρέα κι ανθυγιεινά, συνήθως έξτρα χαρτζιλίκι από κάποιον συγγενή του αποθανόντα, επαφές με πολύ και *(κλείνει πονηρά το μάτι)* διαφορετικό κόσμο… Το πιο σημαντικό όμως είναι ότι, καμιά φορά, βλέπεις πόσο σύντομη μπορεί να γίνει η ζωή και σκέφτεσαι διάφορα...

ΝΑΝΤΙΑ: Κι απ' αυτές τις επαφές δε βγήκε τίποτα καλό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αν είχε βγει μόνος θα' μουν τώρα;

ΝΑΝΤΙΑ: Πάντως μην περιμένεις να σ' επιβεβαιώσει το συναίσθημα. Θα' ρθει η πουτάνα η ζωή και θα στ' ακυρώσει...

Γίνονται αναταράξεις και κουνιούνται. Ο Θοδωρής, ο Άρης και η Νάντια τρομάζουν.

ΝΑΝΤΙΑ: Συγγνώμη, Παναγίτσα μου! *(κάνει το σταυρό της)* Δε θα ξαναβρίσω, στο υπόσχομαι!

Σταματούν να κουνιούνται.

ΝΑΝΤΙΑ: Σ' ευχαριστώ! Ούτε λίγο νερό δεν έφεραν! Κολλάει το στόμα μου απ' τη λαχτάρα!

Ο Θοδωρής ανοίγει μια τσάντα πλάτης που είναι τοποθετημένη κάτω από τη θέση του και βγάζει ένα μικρό μπουκάλι με νερό. Της το προσφέρει.

ΝΑΝΤΙΑ: *(το παίρνει)* Ευχαριστώ. *(πίνει)*

ΑΡΗΣ: *(φοράει τα ακουστικά-τραγουδάει)* «Συγγνώμη, μάνα μου, χίλια συγγνώμη, μα μου το λιώσαν το κορμί μου οι πόνοι. Συγγνώμη, μάνα μου, εγώ θα

φύγω, δεν την μπορώ την απονιά...»

Η Νάντια, ο Θοδωρής και ο Μιχάλης γυρνούν και τον κοιτούν. Η Φωτεινή τον σκουντάει ντροπιασμένη.

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τα ακουστικά-στη Φωτεινή)* Τι θες;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ακούγεσαι...

ΝΑΝΤΙΑ: *(στη Φωτεινή)* Αφήστε τον. Ωραίος ο Κοντολάζος. Τον άκουγε κι η μάνα μου...

(Ο Άρης βάζει ξανά τα ακουστικά του κι απολαμβάνει το τραγούδι.)

ΝΑΝΤΙΑ: *(τραγουδάει)* Συγγνώμη, μάνα μου, εγώ θα φύγω, ταξίδι για τη λησμονιά... *(σταματά-χαμογελάει πικρά)* Τα βρόντηξα κι έφυγα που λέτε... Έπρεπε όμως να περάσουν τέσσερα χρόνια. Τέσσερα χρόνια για ν' ανακαλύψω ότι όταν έφευγε για μεταφορές στο εξωτερικό μαζί με τον αδερφούλη του, κάνανε στάσεις σε διάφορα σπιτάκια της Ευρώπης. Για ανάπαυλα. Φρόντιζαν, τα σιχάματα, να βγάζουν και φωτογραφίες μαζί με τις λεγάμενες! Τις βάζανε και σ' άλμπουμ. Στη νταλίκα το' κρυβαν! Ούτε που θέλω να θυμάμαι τί ανωμαλίες είδαν τα μάτια μου...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γι' αυτό φεύγεις;

ΝΑΝΤΙΑ: Ποιος να με κρατήσει; Είδα και μια μέρα στο internet τη συνέντευξη μιας κοπέλας... Έλεγε ότι στην Αγγλία είναι πολύ εύκολο ν' ανοίξεις μια επιχείρηση. Ε, έκλεισα εισιτήριο και να' μαι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για τους Έλληνες μετά το Brexit δεν είναι. Άσε τον ανταγωνισμό που υπάρχει...

ΝΑΝΤΙΑ: Ναι, αλλά τώρα γνώρισα εσένα, κτηνίατρε. Κι όλα καλά, ναι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Θα ρίξεις δουλειά...

ΝΑΝΤΙΑ: Καλύτερα, για να μη σκέφτομαι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η κομμωτική πως προέκυψε;

ΝΑΝΤΙΑ: Από μικρή μου άρεσε η περιποίηση των μαλλιών. Ό,τι μου ερχόταν στο μυαλό το δοκίμαζα. Πρώτα στον εαυτό μου και μετά στους άλλους. Σας μιλάω τώρα για τεχνικές και χτενίσματα έτη φωτός μπροστά απ' την εποχή τους! Πήγα λοιπόν στον ΟΑΕΔ, πήρα το χαρτί, αλλά μετά μου έτυχαν κάτι οικογενειακά κι έπρεπε να προσέχω τη μάνα μου στο σπίτι. Ύστερα από έξι μήνες την έχασα. Μετά παντρεύτηκα και τη συνέχεια τη γνωρίζετε. *(στον Μιχάλη)* Εσύ; Πόσα χρόνια παντρεμένος με τη γυναίκα σου;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είμαι παντρεμένος με γυναίκα.

Η Νάντια κι ο Θοδωρής τον κοιτάζουν αποσβολωμένοι. Η Φωτεινή γουρλώνει τα μάτια της. Ξαφνικά η Νάντια αρχίζει να γελάει δυνατά. Ο Μιχάλης την κοιτάζει προσβεβλημένος. Ο Θοδωρής είναι ακόμα σοκαρισμένος.

ΝΑΝΤΙΑ: *(συνεχίζει να γελάει-λύνει τη ζώνη της)* Θα κατουρηθώ! *(πηγαίνει γρήγορα στη τουαλέτα)*

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τα ακουστικά-στη Φωτεινή)* Τι έγινε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ανατροπή…

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Λίγα λεπτά αργότερα. Η Νάντια κάθεται μόνη της στην κενή διθέσια σειρά της προηγούμενης πράξης. Δείχνει απογοητευμένη. Ο Θοδωρής βγαίνει από την τουαλέτα και κάθεται στην ακριανή θέση της τριθέσιας σειράς. Ο Μιχάλης κάθεται στην άλλη άκρη και διαβάζει το βιβλίο του. Ο Θοδωρής τον κοιτάζει σκεπτικός. Η Φωτεινή εξηγεί χαμηλόφωνα στον Άρη τί συνέβη πριν από λίγο και ο Άρης κάνει ένα μορφασμό αηδίας. Μπαίνει η Αεροσυνοδός. Μεταφέρει ένα καροτσάκι που έχει γεύματα σε δίσκους, νερό και πλαστικά ποτήρια. Ελέγχει μία λίστα και δίνει στον Μιχάλη το γεύμα του.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Παρακαλώ.
ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε θέλω, ευχαριστώ. *(συνεχίζει το διάβασμα)*

Η Αεροσυνοδός τοποθετεί τον δίσκο στο καροτσάκι και παίρνει έναν άλλο για τον Θοδωρή.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Καλή σας όρεξη.
ΘΟΔΩΡΗΣ: *(παίρνει τον δίσκο)* Ευχαριστώ.

Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στην Νάντια και της προσφέρει έναν δίσκο.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Συνέβη κάτι κι αλλάξατε θέση;
ΝΑΝΤΙΑ: *(τον παίρνει)* Θέσεις κενές υπάρχουν. Γιατί να στριμωχνόμαστε;
ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Καλή σας όρεξη.
ΝΑΝΤΙΑ: Να σου πω, αν θέλουμε παίρνουμε και δεύτερη μερίδα;

Την κοιτάζουν όλοι έκπληκτοι.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τα γεύματα είναι περιορισμένα.

ΝΑΝΤΙΑ: Μάλιστα... Και το νερό στην ίδια κατηγορία;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δε σας κατάλαβα.

ΝΑΝΤΙΑ: Διψάω. Μπορείς να κάνεις κάτι;

Η Αεροσυνοδός παίρνει από το καροτσάκι ένα μπουκάλι με νερό. Γεμίζει ένα ποτήρι και το προσφέρει στη Νάντια. Ύστερα σερβίρει τη Φωτεινή και τον Άρη και φεύγει. Η Νάντια ξεκινάει να τρώει λαίμαργα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς τρώει-στον Μιχάλη)* Θέλεις μήπως το γλυκό; Δεν πρόκειται να το φάω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, ευχαριστώ. *(στρέφει το βλέμμα ξανά προς το βιβλίο)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι διαβάζεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(χωρίς να τον κοιτάζει)* Δημουλά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: «Τα πιο ωραία ποιήματα δε θα γραφτούν ποτέ».

Ο Μιχάλης δε του δίνει σημασία.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έχεις διαβάσει Λειβαδίτη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κοίτα, εμένα μ' αρέσει να' χω παρέα όταν τρώω. Αλλά αν σ' ενοχλώ, πες το.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Στην Αγγλία, δυστυχώς, δεν έχω ελεύθερο χρόνο για διάβασμα… *(στρέφει το βλέμμα του ξανά προς το βιβλίο)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(καθώς τρώει)* Θες να διαβάζεις δυνατά και να σ' ακούω;

Ο Μιχάλης κλείνει απαυδισμένος το βιβλίο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(καθώς τρώει)* Ξέρεις πόση ώρα ταξιδεύουμε;

ΑΡΗΣ: *(τρώει)* Άσ' τα…

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μια κουβέντα δεν έχουμε κάνει...

ΑΡΗΣ: Τρώω τώρα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Βαρέθηκα.

ΑΡΗΣ: Κι εγώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, βαρέθηκα!

ΑΡΗΣ: Το κατάλαβα. Μέχρι να δούμε όμως ποιόν θα φάνε πρώτο τα σκουλήκια, θα τρώει ο ένας τον άλλον στη μάπα. Έγινε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(χαμογελάει σαρκαστικά)* Καλά...

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στον Μιχάλη)* Μη την ξεσυνερίζεσαι. *(κοιτάζει την Νάντια που τρώει λαίμαργα)* Αυτή για να τρώει έτσι ξέρεις τι στεναχώρια κρύβει; Εγώ όταν είμαι λυπημένος, βέβαια, δεν πάει τίποτα κάτω.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ήμουνα σίγουρος για την αντίδραση...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Η αλήθεια είναι ότι δε θα μου πέρναγε ποτέ απ' το μυαλό…

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ότι;

Ο Άρης και η Φωτεινή προσπαθούν ν' ακούσουν τη συνομιλία του Θοδωρή με τον Μιχάλη. Ο Θοδωρής ελέγχει αμήχανα γύρω του και το ζευγάρι χαμηλώνει απότομα το βλέμμα του προς τους δίσκους.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(χαμηλόφωνα)* Ότι ζαχαρώνεις νταγλαράδες, ρε παιδί μου. Κοίτα, έχω γνωρίσει αρκετά άτομα σαν κι εσένα...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(τον διακόπτει)* Παρομοίως.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι εννοείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Άτομα που ανοίγουν το στόμα τους και δε ξέρουν τί λένε.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι είπα;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πήρες είδηση να γλυκοκοιτάζω κάποιον εδώ μέσα;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γενικά μιλούσα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ξέρεις τι παρατηρώ; Ότι για να επικοινωνήσεις, οι άλλοι πρέπει

να πληρούν κάποια κριτήρια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Απλά δε το περίμενα. Δεν έχω κάποιο πρόβλημα μαζί σου.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Είχες ποτέ κάποιον φίλο gay;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δεν έτυχε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Αφού πριν είπες ότι έχεις γνωρίσει άτομα σαν κι εμένα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε ταιριάζουμε μ' όλους, ρε Μιχάλη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Προσπαθώ να καταλάβω αν ο σεξουαλικός τους προσανατολισμός ήταν το εμπόδιο.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Κάποιοι μού την είχα πέσει κι έφαγαν άκυρο. Με κάποιους άλλους είχαμε βρεθεί απλώς σε κοινές παρέες... Δε επιδιώκω γενικά πολλά κολλητιλίκια.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δεν είναι κολλητικό.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στενάχωρο είναι. Οι περισσότεροι είστε θλιμμένοι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λάθος. Κάτι τέτοιες συμπεριφορές όμως εμένα, ναι, με θλίβουν. Αν δε σας έλεγα για τον σύντροφο, η συμπεριφορά σας θα' ταν εντελώς διαφορετική.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε χρειαζόταν να το πεις.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ρωτήθηκα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και τι κατάλαβες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Για ποιο λόγο να παρουσιάσω κάτι άλλο απ' αυτό που είμαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Για να μη στιγματιστείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ αυτό κάνεις;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μα δεν υπάρχει κάτι για το οποίο ντρέπομαι.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Εσύ ξέρεις...

Μπαίνει η Αεροσυνοδός μ' ένα καροτσάκι με ποτά και γεύματα.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Μιχάλη)* Θα πιείτε κάτι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ένα Bloody Mary.

Η Αεροσυνοδός του ετοιμάζει το ποτό.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μήπως θα επιθυμούσατε τώρα το γεύμα σας;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι, ευχαριστώ.

Η Αεροσυνοδός προσφέρει το ποτό στον Μιχάλη.

ΑΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Δεσποινίς, έρχεστε λίγο;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Άρη)* Μισό λεπτό. *(στον Θοδωρή)* Εσείς θα θέλατε κάτι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μία βότκα με τόνικ.

Η Αεροσυνοδός ετοιμάζει το ποτό και το προσφέρει σ' ένα πλαστικό ποτήρι. Ο Θοδωρής το πίνει μονοκοπανιά. Ο Μιχάλης τον κοιτάζει προβληματισμένος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Μου βάζετε άλλο ένα;

Η Αεροσυνοδός ετοιμάζει και του προσφέρει ακόμα ένα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ευχαριστώ. *(το πίνει κι αυτό μονορούφι)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Αν θέλει μπορεί να πάρει το γεύμα μου η κυρία που κάθεται μόνη της πίσω.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα.

Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στη Νάντια.

ΑΡΗΣ: Δεσποινίς, νομίζω ότι σας κάλεσα πρώτος!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Ένα λεπτό, κύριε. *(δίνει στη Νάντια το γεύμα)* Καλή σας όρεξη.

ΝΑΝΤΙΑ: Αυτά είναι! *(της δίνει τον άδειο δίσκο και παίρνει το γεύμα.)*

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(δείχνει προς τον Μιχάλη)* Από τον κύριο.

ΝΑΝΤΙΑ: Έχε χάρη που πεινάω…

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Θα πιείτε κάτι;

ΝΑΝΤΙΑ: (ανοίγει και *κοιτάζει το γεύμα με απορία)* Γιατί μόνο ζαρζαβατικά; Το υπόλοιπο που είναι;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Το γεύμα του κυρίου είναι vegetarian.

ΝΑΝΤΙΑ: Φαίνεται ο κύριος παίρνει απ' αλλού την πρωτεΐνη... *(της δίνει πίσω το γεύμα)*

Ο Άρης γελάει δυνατά. Η Φωτεινή τον αγριοκοιτάζει. Ο Μιχάλης κουνάει το κεφάλι του απογοητευμένος. Ο Θοδωρής προσπαθεί να μη γελάσει κι η Αεροσυνοδός στέκει ανέκφραστη.

ΝΑΝΤΙΑ: Κόκκινο κρασί.

Η Αεροσυνοδός παίρνει το γεύμα και της σερβίρει το ποτό.

ΝΑΝΤΙΑ: Ευχαριστώ.

Η Αεροσυνοδός πηγαίνει στον Άρη και στη Φωτεινή.

ΑΡΗΣ: Επιτέλους!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δε σας κατάλαβα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι ούτε πρόκειται… Λίγο νερό, παρακαλώ.

ΑΡΗΣ: *(αγριοκοιτάζει τη Φωτεινή-στην Αεροσυνοδό)* Ουίσκι έχει;

Η Αεροσυνοδός τους σερβίρει και φεύγει. Ο Θοδωρής βγάζει από την μπροστινή τσέπη του παντελονιού του ένα μικρό φλασκί, πίνει και το προσφέρει στον Μιχάλη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Θες;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι' ναι αυτό;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βότκα.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Καλά είμαι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Είσαι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σε λίγες ώρες συναντώ τους ανθρώπους μου. Δε μ' ενδιαφέρει κάτι άλλο. Εσύ;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κολλημένος; Απογοητευμένος; Εξαρτημένος; Τι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Το ξεφτίλισες. Τ' αγχολυτικό μου είναι. Μη ξεχνάς ότι είναι κι η πρώτη μου πτήση.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δηλαδή δεν πίνεις. Γενικά λέω...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Γενικά... Εσύ μετά από μια κουραστική μέρα δε βάζεις ένα ποτάκι για να χαλαρώσεις;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, εγώ το κάνω.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Γι' αυτό πήγαινε συχνά αυτός στη τουαλέτα... Λες να' ναι Ταύρος; Γερά ποτήρια...

ΝΑΝΤΙΑ: *(στη Φωτεινή)* Αυτό δε το ξέρω...

Η Φωτεινή ξαφνιάζεται.

ΝΑΝΤΙΑ: Το χνώτο του πάντως εμένα μου βρομούσε. *(ψάχνει την Αεροσυνοδό)* Πάλι εξαφανίστηκε αυτή... Κοπελιά! Κοπελιά!

Μπαίνει η Αεροσυνοδός.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Παρακαλώ.

ΝΑΝΤΙΑ: *(της δίνει το ποτήρι)* Κόκκινη σαγκρία.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μάλιστα. *(παίρνει το ποτήρι-φεύγει)*

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στη Νάντια)* Συγγνώμη, κορίτσι μου, που επεμβαίνω, αλλά θα μπορούσες να' σαι πιο ευγενική.

ΑΡΗΣ: Μια χαρά της μιλάει. Από τότε που απογειωθήκαμε αμολάει χαρταετό αυτή.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δεν είμαστε μόνοι μας, υπάρχει κι άλλος κόσμος που εξυπηρετεί.

ΝΑΝΤΙΑ : Εσείς δηλαδή είστε ευχαριστημένοι με το σέρβις;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ως μεγαλύτερη, σου προτείνω να' σαι πιο ανεκτική με ανθρώπους που προσπαθούν να σ' εξυπηρετήσουν.

Μπαίνει η Αεροσυνοδός και προσφέρει στη Νάντια τη σαγκρία.

ΑΡΗΣ: *(δείχνει το ποτήρι του)* Κοπελιά, ακόμη ένα!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Θα σε πειράξει!

ΑΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Παράτα με μωρέ!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(παίρνει το ποτήρι του-φεύγει)*

Η Νάντια πίνει σαγκρία και καθώς παρατηρεί το ποτήρι, στο πρόσωπό της σχηματίζεται μία έκφραση αηδίας.

ΝΑΝΤΙΑ: *(ακουμπά το ποτήρι στη διπλανή θέση-πιάνει το στομάχι της)* Θα ξεράσω…!

Ο Μιχάλης παίρνει γρήγορα δύο χάρτινες σακούλες κάτω από το κάθισμά του, σηκώνεται και της τη δίνει. Η Νάντια ανοίγει τη σακούλα και κάνει εμετό.

ΝΑΝΤΙΑ: Φέρε μου κι άλλη!

Ο Μιχάλης τής δίνει ακόμη μία και η Νάντια του δίνει την πρώτη γεμάτη σακούλα. Κάνει ξανά εμετό. Ο Μιχάλης παίρνει και τη δεύτερη σακούλα από τη Νάντια, η οποία είναι σε ημιλιπόθυμη κατάσταση. Μπαίνει η Αεροσυνοδός μ' ένα ποτήρι ουίσκι.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στον Μιχάλη)* Τι συνέβη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(της δίνει τις σακούλες)* Τις πετάτε σας παρακαλώ; Και φέρτε λίγο νερό.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(τις παίρνει και φεύγει χωρίς να δώσει το ουίσκι στον Άρη)*

ΜΙΧΑΛΗΣ: Πως είσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: *(δακρύζει)* Χάλια…

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κλείσε τα μάτια και πάρε βαθιές ανάσες.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(μπαίνει μ' ένα μπουκάλι νερό και πλαστικά ποτήρια-γεμίζει ένα και το προσφέρει στη Νάντια)* Ορίστε.

ΝΑΝΤΙΑ: *(το παίρνει-πίνει λίγο νερό και της δείχνει το ποτήρι με τη σαγκρία)* Άνοιξε τα στραβά σου και δες τί έχει μέσα!

Η Αεροσυνοδός κοιτάζει το ποτήρι και γουρλώνει τα μάτια της.

ΝΑΝΤΙΑ: Τα σκουλήκια πάνω στο μήλο μού τα' φερες για μεζέ;!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Συγγνώμη. Ό,τι και να πείτε, έχετε δίκιο. *(κάνει να το πάρει)*

ΝΑΝΤΙΑ: *(την προλαβαίνει)* Δεν κατάλαβες... *(βγάζει με το κινητό της*

φωτογραφίες την επιφάνεια του ποτηριού) Για να δούμε... Πόσο θα σας στοιχήσουν δύο σκουληκάκια... Κι αυτό θα μείνει μαζί μου. Μέχρι να φτάσουμε.

ΑΡΗΣ: *(στην Αεροσυνοδό)* Το ουίσκι μου που είναι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ρε Άρη!

ΑΡΗΣ: Μη μου ξαναμιλήσεις σ' αυτόν τον τόνο, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει! Το κατάλαβες;!

Η Φωτεινή ντροπιάζεται.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στον Άρη)* Δε βλέπετε ότι είναι απασχολημένη;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στην Αεροσυνοδό)* Δεσποινίς, χίλια συγγνώμη…

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Επιστρέφω με το ουίσκι σας. *(φεύγει)*

ΑΡΗΣ: (*στον Θοδωρή)* Τους έχω χρυσοπληρώσει κι απαιτώ καλύτερη εξυπηρέτηση!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη!

ΑΡΗΣ: Σκάσε!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατί το κάνεις αυτό;

ΑΡΗΣ: Μη μιλάς! Βγάλε το σκασμό και μη μιλάς!

Όλοι στρέφουν το βλέμμα τους στον Άρη.

ΑΡΗΣ : Ακούς εκεί! Ξαφνικά να μας κουμαντάρει η κυρία Φωτεινή!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι να σου πω…

ΜΙΧΑΛΗΣ : *(στον Άρη)* Εάν συνεχίσετε να συμπεριφέρεστε στην κυρία κατ' αυτόν τον τρόπο, με το που φτάσουμε στο Λονδίνο θα ενημερώσω τις αρχές για να σας συλλάβουν!

ΑΡΗΣ : *(αγκαλιάζει την Φωτεινή)* Για ποιο λόγο;

Όλοι χαμογελούν με ικανοποίηση. Η Φωτεινή απομακρύνει το χέρι του Άρη από πάνω της. Μπαίνει η Αεροσυνοδός και δίνει το ουίσκι στον Άρη. Η Νάντια βάζει τα κλάματα. Η Αεροσυνοδός τρέχει κοντά της.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι πάθατε;

ΝΑΝΤΙΑ: Δεν αντέχω άλλο…

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σε δύο ώρες το πολύ φτάνουμε στο Heathrow. Λίγο υπομονή ακόμα…

Ο Θοδωρής πίνει από το φλασκί του. Η Νάντια κοιτάζει την Αεροσυνοδό μ' ένα βλοσυρό βλέμμα και η Αεροσυνοδός φεύγει. Ο Μιχάλης κάθεται δίπλα στη Νάντια.

ΝΑΝΤΙΑ: Δε μου λες... Εσύ λεφτά έχεις. Γιατρός είσαι. Γιατί δεν πήγαινες στην πρώτη θέση για να' μασταν όλοι ήρεμοι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Λυπήθηκα τα χρήματα. Αλλά απ' ότι φαίνεται θα' πρεπε να το κάνω. Πάντως... σ' ευχαριστώ που μου' δειξες ποια πραγματικά είσαι. Δε γουστάρω να επενδύω σε λάθος άτομα. *(σηκώνεται-κάνει δυο βήματα και ξαναγυρνάει)* Και κάτι ακόμα. Σκέψου πως... αν ήμουνα στην πρώτη θέση, δε θα' χες έναν άνθρωπο δίπλα σου... Να σε καθησυχάζει. Αλλά έπρεπε ν' ανταποκριθώ στα ερωτικά σου καλέσματα για να' σαι ευχαριστημένη, έτσι; *(χαμογελάει)* Μη με παρεξηγήσεις, αλλά αν κάθε φορά που δε σου έρχονται όπως τα θες τα πράγματα, γίνεσαι έτσι ευάλωτη, τότε καλύτερα να πάρεις το επόμενο αεροπλάνο και να γυρίσεις στο σπιτάκι σου. Η Αγγλία δεν είναι για σένα.

ΝΑΝΤΙΑ: Το τί θα κάνω με τη ζωή μου, αυτός είναι δικός μου λογαριασμός. Συμβουλές από σένα εγώ δε θέλω! Κι αν έχεις φτιάξει ήδη τη ζωούλα σου, είναι γι' αυτό που λένε πως... οι πουτάνες κι οι τρελές

έχουν τις τύχες τις καλές!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Και ποιος σου' πε σένα ότι μου χαρίστηκε κάτι;! Μόνος μου πάλεψα και παλεύω κάθε μέρα για να' μαι σήμερα αυτό που είμαι! Πίστεψέ με, είμαι πολύ περήφανος για τον εαυτό μου. Και δεν έχω σκοπό ν' ασχοληθώ μ' όσους *(δείχνει τη Νάντια και τον Θοδωρή)* δε ξέρουν τι τους γίνεται!

Ο Θοδωρής σηκώνεται και κάθεται με τα γόνατα στην θέση του για να τους παρακολουθεί καλύτερα. Η Φωτεινή ακούει τον Μιχάλη και ταράζεται σε αντίθεση με τον Άρη που τον κοιτάζει μ' ένα άγριο βλέμμα.

ΝΑΝΤΙΑ: Πολύ συγκινητικός ο λόγος σου… Σαν ηρωίδα βγαλμένη από Άρλεκιν...

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί τόση κακία, ρε Νάντια;

ΝΑΝΤΙΑ: Μ' εμπνέεις, ρε Μιχάλη. Για λύσε μου όμως μια απορία.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Φιρί-φιρί το πάει κι αυτή…

ΑΡΗΣ: Καλά τον κάνει!

ΝΑΝΤΙΑ: Είπες ότι έχεις μια κόρη, σωστά;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι.

ΝΑΝΤΙΑ: Και πως την έκανες; Πως λειτούργησες, ρε παιδί μου; Είσαι bysexual;! Αυτό είναι! Πως τον γυρνάτε τον διακόπτη κάθε φορά και τον ρυθμίζετε να φτιάχνεστε και μ' άλλο φύλο, μωρέ…!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Την υιοθέτησα. Εντάξει;

ΝΑΝΤΙΑ: Τι έκανε, λέει;! Την υιοθέτησες;! Πότε την υιοθέτησες δηλαδή;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όταν παντρεύτηκα. Πριν από δέκα χρόνια.

ΝΑΝΤΙΑ: Με τον άντρα;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ναι, μαζί με τον σύζυγό μου!

ΝΑΝΤΙΑ: Δε το πιστεύω, ρε πούστη μου!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι όμως...

ΝΑΝΤΙΑ: Επί τέσσερα χρόνια ρε προσπαθούσαμε μάταια με τον πρώην άντρα μου να υιοθετήσουμε ένα παιδί, για να ζήσει σ' ένα φυσιολογικό περιβάλλον! Κι εσύ τώρα μου λες ότι σου δόθηκε η ευκαιρία να το μεγαλώσεις κιόλας;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τι δε μπορούμε να του προσφέρουμε εμείς δηλαδή;

ΝΑΝΤΙΑ: Μανάδες μια φορά δε μπορείτε να γίνετε!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Κι ούτε θέλουμε!

ΝΑΝΤΙΑ: Εγώ όμως θέλω ρε και δε μπορώ!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(μπαίνει και πλησιάζει τη Νάντια)* Γιατί τόσες φωνές; Τι πάθατε πάλι;

Η Νάντια είναι ταραγμένη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όλα καλά.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σίγουρα;

ΝΑΝΤΙΑ: Ναι…

Η Αεροσυνοδός απομακρύνεται χωρίς να την έχουν πείσει και λίγο πριν φύγει της κάνει νόημα με το χέρι του ο Άρης για να τον πλησιάσει. Η Αεροσυνοδός τον πλησιάζει απρόθυμα και ο Άρης καθώς της μιλάει χαμηλόφωνα, της δείχνει με δυσαρέσκεια τη Νάντια και τον Μιχάλη. Η Αεροσυνοδός τον ακούει και φεύγει. Η Φωτεινή κοιτάζει τον Άρη απογοητευμένη.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σκέφτηκες ποτέ ότι αν τελικά υιοθετούσατε ένα παιδί με τον πρώην άντρα σου, αυτή τη στιγμή θα μεγάλωνε μέσα σε μία μονογονεϊκή οικογένεια; Αλλά κι αυτό για σένα μάλλον είναι πιο φυσιολογικό…

ΝΑΝΤΙΑ: Ό,τι και να μου λες, εγώ ξέρω ότι ένα παιδί πρέπει να έχει μία

μάνα κι έναν πατέρα! Όλα τ' άλλα που μου τσαμπουνάς, εγώ τ' ακούω βερεσέ!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Ευτυχώς, αυτοί που μας βοήθησαν να υιοθετήσουμε την κόρη μας, σαν πρώτη προτεραιότητα είχαν την αγάπη που πρέπει να δέχεται ένα παιδί. Κι αυτό –μιας και δε το ξέρεις- δε μπορούν να το κάνουν μόνο μία μάνα κι ένας πατέρας.

ΝΑΝΤΙΑ: Και τι πρότυπα ρε έχει ένα παιδί που το μεγαλώνουν δυο πούστηδες;!

Ο Μιχάλης σηκώνεται οργισμένος και πάει και κάθεται στη θέση του.

ΝΑΝΤΙΑ: *(τον ακολουθεί)* Τώρα φεύγεις; Δεν κατάλαβα, όταν μ' έλεγες εσύ ευάλωτη ήταν καλά; Εύκολη η θεωρία Μιχαλάκη, έτσι; Εσύ όμως κανονικά, με τέτοια ζωή που διάλεξες, θα' πρεπε να' χες συνηθίσει την αμφισβήτηση. Αλλά δε λυπάμαι εσένα… Το καημένο το κοριτσάκι σκέφτομαι... Ποιός ξέρει πόσο κράξιμο έχει φάει όλα αυτά τα χρόνια...

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(την διακόπτει)* Σκάσε επιτέλους!

Ο Μιχάλης πάει να χαστουκίσει την Νάντια και τον σταματά ο Θοδωρής. Μπαίνει η Αεροσυνοδός. Σαστίζουν όλοι για λίγο. Ο Μιχάλης πηγαίνει στη τουαλέτα. Η Αεροσυνοδός πλησιάζει την Νάντια.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Είστε καλά; Σας χτύπησε;

Η Νάντια κάθεται στη διθέσια σειρά και δε της απαντά. Ο Θοδωρής πίνει όλο το ποτό από το φλασκί του και το βάζει στη μπροστινή τσέπη του παντελονιού του.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Μια παρεξήγηση ήταν. Πάει, λύθηκε. Μη το κάνουμε τώρα θέμα....

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στη Νάντια)* Το ίδιο πιστεύετε κι εσείς;

ΝΑΝΤΙΑ: Ναι.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Αν νομίζεται πως είναι αναγκαία η μετακίνησή σας σε κάποια άλλη θέση, ενημερώστε με. *(φεύγει.)*

ΑΡΗΣ: Έχε χάρη που δε θέλω να μ' ανέβει η πίεση, αλλιώς θα τον σάπιζα τον άτιμο... Μας παριστάνει και τον καμπόσο η αδερφάρα, κατάλαβες;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(γελάει ειρωνικά)*

ΑΡΗΣ: Δε το' πιασα αυτό…

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σε καμαρώνω, άντρα μου. Σε καμαρώνω…

Ο Θοδωρής κάθεται δίπλα στη Νάντια.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σκύβει κοντά της-χαμηλόφωνα)* Μαζί σου είμαι, αλλά στο τέλος το ξεφτίλισες…

ΝΑΝΤΙΑ: *(αποστρέφει το πρόσωπό της)* Βρομάς...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σε διακοπές είμαι. Είπα κι εγώ να το ρίξω λίγο έξω.

ΝΑΝΤΙΑ: *(βγάζει από τη τσέπη της μια τσίχλα και του τη δίνει-του δείχνει τη φουσκωμένη τσέπη του)* Το φλασκί; Πως το πέρασες απ' τον έλεγχο;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μασάει τη τσίχλα)* Τ' αγόρασα στα duty free. Πήρα και κάτι ποτά μινιατούρες...

ΝΑΝΤΙΑ: Έχεις πρόβλημα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Παρομοίως. *(κάνει φούσκα)*

Μπαίνει ο Μιχάλης και κάθεται μόνος στη θέση του. Δείχνει στεναχωρημένος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(της δείχνει τον Μιχάλη-χαμηλόφωνα)* Στη τελική τους το δώσανε,

δε το' κλεψαν.

ΝΑΝΤΙΑ: *(χαμηλόφωνα)* Μα αυτό είναι που με τρελαίνει! Εμείς τ' αναζητάμε, σ' αυτούς παν και τα χαρίζουν! Να μεγαλώνει αυτός κόρη κι εγώ να κοιτάζω τα παιδιά των άλλων και να ζηλεύω; Ε δε το δέχομαι, ρε συ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εντάξει τώρα... Δε νομίζω κι αυτοί να το πήραν χωρίς να εξετάσουν καλά πρώτα την περίπτωσή τους…

ΝΑΝΤΙΑ: Εσύ με μένα είπες ότι είσαι, ε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρε Νάντια, αν σου δίνανε τώρα ένα παιδί πως θα το ζούσες, μου λες; Άνεργη δεν είπες ότι είσαι;

ΝΑΝΤΙΑ: Άνεργη, όχι άχρηστη! Μωρέ ας το' χα εγώ και πέντε δουλειές θα' χα βρει…

ΘΟΔΩΡΗΣ: Και τόσο καιρό γιατί δε στέριωσες κάπου;

ΝΑΝΤΙΑ: Γιατί δεν είχα κίνητρο, ρε Θοδωρή, γι' αυτό! Για μένα έβγαινε το χαρτζιλίκι από τη βούρτσα. Τα' παμε αυτά!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Την κόρη του μια φορά δεν έπρεπε να τη βάλεις στο στόμα σου. Γι' αυτό κι αντέδρασε. Και πολύ υπομονή έκανε μη σου πω... Αν ήμουνα εγώ στη θέση του; Ζωντανή δεν έβγαινες από δω μέσα... *(κάνει μία φούσκα)*

ΝΑΝΤΙΑ: Σιγά, ρε μάγκα! Πήγαινε τότε βρες το κολλητάρι σου και παράτα με ήσυχη!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ε, να… Τα βλέπεις; Δεν καταλαβαίνεις; Μόλις πάει κάποιος να σου πει κάτι, αμέσως στην επίθεση.

Μικρή παύση.

ΝΑΝΤΙΑ: Τι κάνει τώρα αυτός;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε βλέπω.

ΝΑΝΤΙΑ: *(μ' ενθουσιασμό)* Λες να κλαίει;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε νομίζω. Άσ' τον μωρέ στην ησυχία του να ηρεμήσουμε κι

εμείς λίγο! Στο κάτω-κάτω δε σου' κανε και τίποτα…

ΝΑΝΤΙΑ: Σ' έπιασε ο πόνος;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δεν ασχολούμαι, μην ασχολείσαι.

ΝΑΝΤΙΑ: Πολύ ευαίσθητος μας βγήκες, Θοδωράκη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Βρε, αϊ σιχτίρ...

ΝΑΝΤΙΑ: Μίλα μου καλύτερα, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(μουτζώνει τον εαυτό του)* Τι το' θελα ο μαλάκας να σε λυπηθώ; Αν τον άφηνα να σε χαστουκίσει, τώρα δε θα' βγαζες τέτοια γλώσσα.

ΝΑΝΤΙΑ: Κοπελιά! Κοπελιά!

Μπαίνει η Αεροσυνοδός.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(στη Νάντια)* Παρακαλώ.

ΝΑΝΤΙΑ: Πάρτε αμέσως αυτόν τον άνθρωπο από δίπλα μου! Απ' το πολύ αλκοόλ δε ξέρει τι κάνει και φοβάμαι για τη σωματική μου ακεραιότητα!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σηκώνεται και την φτύνει)* Ξεφτιλισμένη!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι κάνετε, κύριε;!

ΝΑΝΤΙΑ: *(σκουπίζεται)* Παλιάνθρωπε! *(στην Αεροσυνοδό)* Τα βλέπετε;! *(στον Θοδωρή)* Αλήτη!

Ο Θοδωρής φεύγει και κάθεται στη τριθέσια σειρά, δίπλα στον Μιχάλη.

ΝΑΝΤΙΑ: Είναι τρελός σας λέω!

Η Νάντια κάθεται μόνη της στη διθέσια σειρά και χαμογελάει ευχαριστημένη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δεν παλεύεται η γυναίκα! Είναι άρρωστη! *(στη Νάντια)*
Γι' αυτό στα φόραγε μωρή ο άντρας σου! Απορώ πώς σε παντρεύτηκε κιόλας!

Η Νάντια τού ορμάει. Σκοτάδι.

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Μετά από λίγο. Όλοι προσπαθούν να συνέλθουν από τον τσακωμό του Θοδωρή με τη Νάντια. Ο Θοδωρής φτιάχνει τα τραβηγμένα ρούχα του και τα ανακατωμένα μαλλιά του. Η Αεροσυνοδός κρατάει με δυσκολία την Νάντια για να μη του επιτεθεί ξανά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τη μαλακισμένη! Να δημιουργήσει πρόβλημα απ' το τίποτα!

ΝΑΝΤΙΑ: Μωρέ δε θα φτάσουμε;! Τότε να δεις τι θα γίνει!

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Μη το συνεχίζετε, σας παρακαλώ!

Ο Μιχάλης κάθεται στην τριθέσια σειρά. Η Αεροσυνοδός μιλάει για λίγο χαμηλόφωνα μαζί με τον Άρη και την Φωτεινή και οι τελευταίοι σηκώνονται όρθιοι. Ύστερα μιλά με την Νάντια, παίρνει το ποτήρι της με τη σαγκρία και κάθεται στις θέσεις τους. Ο Θοδωρής κάθεται μόνος του στη δεξιά διθέσια σειρά.

ΝΑΝΤΙΑ: *(στην αεροσυνοδό-της δίνει τη σαγκρία)* Αυτό μπορείς να το πάρεις. Μου φέρνει αναγούλα και μόνο που το βλέπω... Τα ντοκουμέντα όμως τα' χω...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(την παίρνει)* Σας ευχαριστώ όλους για την κατανόηση.

ΑΡΗΣ: Εγώ σας ευχαριστώ που μας απομακρύνετε απ' τις τουαλέτες. Και συγγνώμη που σας μίλησα απότομα πριν. Μπορώ να έχω τώρα ένα ουίσκι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη)* Σε παρακαλώ...

ΑΡΗΣ: *(κοιτάζει άγρια τη Φωτεινή-στην Αεροσυνοδό)* Γίνεται;

ΝΑΝΤΙΑ: Βρωμάει εδώ πίσω καλέ!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ρούφα τα όλα, κάργια...

ΝΑΝΤΙΑ: Είπες κάτι;

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή και την Νάντια)* Δώστε κι εσείς ένα τέλος, ρε παιδιά!

Ο Θοδωρής και η Νάντια συμμορφώνονται.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στην Αεροσυνοδό)* Ο άντρας μου έχει δίκιο για το WC. Ένα αποσμητικό χώρου δεν υπάρχει;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Θα κάνω ό,τι μπορώ.

ΑΡΗΣ: Άντε να δούμε…

Η Αεροσυνοδός φεύγει. Ο Άρης με τη Φωτεινή κάθονται στη τριθέσια θέση. Η Φωτεινή δίπλα από τον Μιχάλη. Η τσάντα του Θοδωρή εμποδίζει τα πόδια του Άρη.

ΑΡΗΣ: *(στον Μιχάλη-δείχνει την τσάντα)* Δικιά σας είναι;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι. *(στον Θοδωρή)* Η τσάντα σου.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(σηκώνεται και την παίρνει)*

Ο Θοδωρής κάθεται και πότε σημειώνει κάποιες σκέψεις στο τετράδιό του, πότε παρακολουθεί τη συζήτηση των άλλων, αλλά όλα αυτά με πολύ νευρικότητα. Η Νάντια κάνει με τα χέρια της αυτοσχέδια χτενίσματα στα μαλλιά της και τα ελέγχει από την κάμερα του κινητού της. Ο Άρης φοράει τα ακουστικά του και ακούει μουσική. Η Φωτεινή διαβάζει το περιοδικό της. Ο Μιχάλης είναι σκεπτικός χωρίς να ασχολείται με κάτι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Με ανάδρομο Άρη στο Τοξότη... Παρεξηγήσεις, φασαρίες… *(στον Μιχάλη)* Εσείς παρακολουθείτε τα ζώδια;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Όχι ιδιαίτερα…

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(προτείνει το χέρι για χειραψία)* Φωτεινή.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(ανταποκρίνεται)* Μιχάλης.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι ζώδιο είσαι, Μιχάλη;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Σκορπιός.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άντε!

ΜΙΧΑΛΗΣ: Γιατί;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Για Ταύρο σ' είχα... Anyway, τα οικονομικά σου να προσέξεις. Καλύτερα να μην υπογράψεις κάποια οικονομική συμφωνία αυτές τις μέρες…

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(αδιάφορα)* Ναι, ε;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(στη Φωτεινή)* Και πήρε ένα οικόπεδο στο νησί αυτές τις μέρες...

Ο Μιχάλης τον αγριοκοιτάζει.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Για τους Τοξότες, τι λέει;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αποφύγετε εντάσεις και συγκρούσεις. Δονήσεις παντού!

Ο Μιχάλης χαμογελάει σαρκαστικά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Στα συναισθηματικά;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Βελτιώνονται σιγά- σιγά τα πράγματα…

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πόσο σιγά δηλαδή;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ε, αυτό από σας εξαρτάται… (*στον Μιχάλη)* Δεν ανεβαίνετε για καλό σκοπό στην Αγγλία;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Τ' αντίθετο. Χαίρομαι πολύ που επιστρέφω στο σπίτι μου.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Συγγνώμη που ρωτάω, αλλά σας βλέπω κάπως συννεφιασμένο, γι' αυτό…

ΜΙΧΑΛΗΣ: Οι αναταράξεις φταίνε…

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ναι, ε; Ε, λοιπόν το ίδιο κι ο Άρης, ο άντρας μου. Τόσα χρόνια στα καράβια κι αν έχουν δει τα μάτια του… Το

υψόμετρο όμως δε το σηκώνει. *(χασκογελάει)* Σα μωρό παιδί έκανε πριν…! Εμένα δε με τρομάζουν αυτά.

Ο Άρης βγάζει τ' ακουστικά.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Από ποιο νησί είστε;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Από τη Ρόδο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Σας ζάλισα, ε;

ΑΡΗΣ: Τι τον ενοχλείς;

ΜΙΧΑΛΗΣ: Δε φταίτε εσείς, απλά αυτό το ταξίδι… μου φαίνεται τεράστιο...

ΑΡΗΣ: Πόση ώρα θέλουμε ακόμα;

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(κοιτάζει το ρολόι της)* Κανά σαραντάλεπτο… *(χασμουριέται)* Κατά τις εντεκάμισι θα προσγειωνόμαστε.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(ελέγχει το ρολόι του)* Εννιάμισι Αγγλίας.

Η Φωτεινή ταράζεται.

ΑΡΗΣ: Στο γιο σου τί ώρα είπες ότι φτάνουμε, Φωτεινή;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Την ώρα που προσγειώνεται το αεροπλάνο…

ΑΡΗΣ: Ποια ώρα; Αγγλίας, Ελλάδας, Βραζιλίας; Ποια;!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Την καθορισμένη! Και σε παρακαλώ να πάψεις να με αμφισβητείς!

ΑΡΗΣ: Καλά… Σε λίγο να δω τί θα λες...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι αν έκανα και κάποιο λάθος δηλαδή, τι έγινε; Ένα μυαλό έχω. Δε γίνεται να περνάνε όλα απ' τα δικά μου χέρια και να' ναι όλα σωστά!

ΑΡΗΣ: Ε, πες το τότε ντε! Δε πρόκειται να μας περιμένει κανείς, γιατί πολύ απλά τα' κανες πάλι θάλασσα!

Ο Μιχάλης δείχνει αδύναμος να παρακολουθήσει άλλον ένα τσακωμό.

ΜΙΧΑΛΗΣ: Μπορώ αν θέλετε…

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(τον διακόπτει-στον Άρη)* Εσύ τι έκανες, μπορείς να μου πεις; Σε τι βοήθησες γι' αυτό εδώ το ταξίδι;!

ΑΡΗΣ: Το πλήρωσα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να έχω κι εγώ τότε το δικό μου πορτοφόλι, για να μη μου κοπανάς συνέχεια τα λεφτά που ξοδεύεις! Αλλά εσύ, βλέπεις, με θες κλεισμένη στο σπίτι. Για να μου τα χώνεις κι ύστερα να νιώθεις άρχοντας! Φτάνει όμως! *(λύνει τη ζώνη της-σηκώνεται μαζί με το περιοδικό)* Ως εδώ!

ΑΡΗΣ: *(την τραβάει από το χέρι)* Κάτσε κάτω μωρέ!

Η Φωτεινή αντιστέκεται και πηγαίνει και κάθεται δίπλα στον Θοδωρή που την κοιτάζει έκπληκτος.

ΑΡΗΣ: *(μονολογεί)* Κάθε φορά η ίδια κατάσταση… *(βάζει ξανά τ' ακουστικά του)*

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι έγινε;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κουράστηκα, αυτό έγινε…

Η Φωτεινή κοιτάζει το περιοδικό κι από τα μάτια της τρέχουν δάκρυα. Ο Θοδωρής βγάζει από τη τσάντα του ένα πακέτο με χαρτομάντηλα και της το προσφέρει. Τα χέρια του τρέμουν.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ευχαριστώ… *(παίρνει ένα χαρτομάντηλο και του επιστρέφει το πακέτο-παρατηρεί τα χέρια του)* Είστε καλά;

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(παίρνει το πακέτο και βάζει τις παλάμες κάτω από τους μηρούς του)* Ναι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(σκουπίζει τα μάτια της και κοιτάζει προς τον Άρη)* Χαμένα χρόνια...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σκληρό.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Πού να το ζήσεις κιόλας...

ΘΟΔΩΡΗΣ: Για να το λέτε...

ΦΩΤΕΙΝΗ: Να χαρείς, μη μου μιλάς στον πληθυντικό. Λες κι έχουμε εκατό χρόνια διαφορά!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Έγινε. Εμένα, Φωτεινή, με λένε Θοδωρή.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Πως ξέρεις τ' όνομά μου;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Σε άκουσα πριν που το' λεγες. Το ζώδιο δεν άκουσα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δε το' πα. Αιγόκερως.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τι κοινά τώρα μπορούν να' χουν για συζήτηση μια Αιγόκερως μ' έναν Τοξότη;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τοξότη;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Για Σκορπιό σ' είχα. Anyway... Αν θέλουν, πολλά. Αυτή η στιγμή όμως δεν είναι η κατάλληλη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, αλλά εγώ δε ξέρω αν θα σε ξαναδώ.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δεν πειράζει, δε χάνεις και τίποτα.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Τώρα έχω την ευκαιρία, τώρα θα σε γνωρίσω…

Η Φωτεινή τον κοιτάζει προβληματισμένη.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Το ότι ήρθες κι έκατσες δίπλα μου, δεν είναι τυχαίο.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Θα μπορούσα να πάω και στην άλλη θέση, απέναντι.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ναι, αλλά ούτε η δική μου θέση είναι αυτή που κάθομαι, ούτε αυτή η δική σου. Άρα, ότι έγινε μέχρι τώρα ήταν για ν' ανταμώσουμε.

Η Φωτεινή αρχίζει ν' ανησυχεί.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εμείς οι δύο έπρεπε να γνωριστούμε. Με τον Μιχάλη μπροστά, ενώ είμαστε απ' το ίδιο νησί, έπρεπε να ταξιδέψουμε ως την Αγγλία για να συναντηθούμε.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γνωριζόσασταν όμως…

ΘΟΔΩΡΗΣ: Όχι. Εδώ μέσα μιλήσαμε για πρώτη φορά… και για τελευταία.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Γιατί τελευταία;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτά ανήκουν πια στο παρελθόν. Μίλα μου για σένα, Φωτεινή…

ΦΩΤΕΙΝΗ: Ο άντρας μου είναι εκεί μπροστά, δε ξέρω αν το θυμάσαι;

ΘΟΔΩΡΗΣ: Πριν από λίγο είπες ότι ήταν χαμένα τα χρόνια σας. Όχι;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Κι αυτό τι σημαίνει, ότι έγινα κατευθείαν και διαθέσιμη;

Ο Μιχάλης ακούει την παραπάνω συζήτηση και κοιτάζει απογοητευμένος τον Άρη που εξακολουθεί να ακούει μουσική ανενόχλητος. Η Νάντια παρατηρεί τον Θοδωρή και χαμογελάει κοροϊδευτικά.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Αυτό κατάλαβα.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(σηκώνεται)* Πολύ γρήγορα δε βγάζεις συμπεράσματα;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Καλά μη ταράζεσαι.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Και σταμάτα να πίνεις!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Ό,τι γουστάρω θα κάνω!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Αν ζέχνεις όμως μην περιμένεις να βγάλεις γκόμενα!

Η Φωτεινή πηγαίνει και κάθεται δίπλα στον Άρη. Είναι νευριασμένη. Ο Άρης χαμογελάει ικανοποιημένος κι εξακολουθεί ν' ακούει μουσική. Ο Θοδωρής φεύγει από δεξιά.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(μονολογεί)* Τοξότες! Παντελής έλλειψη τακτ!

ΑΡΗΣ: *(βγάζει τ' ακουστικά)* Λοιπόν;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Τι;!

ΑΡΗΣ: Περιμένω τουλάχιστον μια συγγνώμη για όσα είπες πριν…

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(γελάει)* Όποιος λέει την αλήθεια πρέπει να μετανοεί;

ΑΡΗΣ: *(της σφίγγει το χέρι και την φέρνει απότομα κοντά του)* Έτσι και με ξανακάνεις ρεζίλι μπροστά σε κόσμο, δε θες να ξέρεις τί θα γίνει…

Ο Μιχάλης τους κοιτάζει ανήσυχος.

ΦΩΤΕΙΝΗ: Δεν πρόκειται να ξανασυμβεί… Με το που φτάσουμε στην Αγγλία, παίρνεις το πρώτο αεροπλάνο για πίσω. Κι όταν γυρίσω στην Ελλάδα, θα κάνουμε μια κουβέντα εμείς οι δυο…

ΑΡΗΣ: *(γελάει και την αφήνει)* Έχεις πλάκα, το ξέρεις;

ΦΩΤΕΙΝΗ: Εμένα μ' έχεις χεσμένη. Το παιδί όμως δε φταίει σε τίποτα για να του χαλάσουμε πάλι τη διάθεση. Εκτός βέβαια κι αν θες να πας εσύ, που πληρώνεις και τα δίδακτρα. Κι επιστρέψω εγώ, ε; *(τον χτυπάει ελαφριά στον ώμο)* Φρόντισε μόνο να του καθαρίσεις καλά το σπίτι. Είναι το ίδιο απαιτητικός με σένα!

ΑΡΗΣ: *(μέσα από τα δόντια)* Φωτεινή, κόψε τις μαλακίες και σύνελθε!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Μέχρι να φτάσουμε, περιμένω μια απάντηση.

Η Φωτεινή ανοίγει το περιοδικό και το ξεφυλλίζει ευχαριστημένη. Ο Άρης την κοιτάζει εξαγριωμένος κι ο Μιχάλης χαμογελά ικανοποιημένος. Μπαίνει ο Θοδωρής. Κρατάει το φλασκί του. Πίνει.

ΑΡΗΣ: *(της παίρνει απότομα το περιοδικό)* Στο παιδί θα πάμε και οι δύο, τ' ακούς;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Φωτεινή, τι συμβαίνει;

ΝΑΝΤΙΑ: Ήρθε ο νταής…

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Από πού κι ως που ρε έχεις τέτοιες οικειότητες με τη

γυναίκα μου;!

Μπαίνει η Αεροσυνοδός.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τι φασαρία είναι πάλι αυτή;!

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(στον Άρη)* Γνωριστήκαμε πριν από λίγο και μιλούσαμε για τα ζώδια…

ΑΡΗΣ: *(στον Θοδωρή)* Και τώρα γιατί ήρθες;! Για τον ωροσκόπο;!

ΘΟΔΩΡΗΣ: Δε μ΄ αρέσει ο τρόπος που της μιλάς.

ΑΡΗΣ: *(λύνει τη ζώνη του-σηκώνεται)* Δικιά μου είναι, ό,τι θέλω την κάνω!

ΦΩΤΕΙΝΗ: Άρη, κάτσε κάτω!

ΑΡΗΣ: Βούλωσ' το εσύ!

ΝΑΝΤΙΑ: *(στην Αεροσυνοδό-δείχνει τον Θοδωρή)* Το φλασκί εσύ του το γέμισες;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(εξοργισμένη)* Καθίστε όλοι κάτω, γιατί δε ξέρω κι εγώ τι θα γίνει!

Την κοιτάζουν όλοι αποσβολωμένοι.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Τώρα!

Υπακούνε.

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δεν πάει άλλο αυτή η κατάσταση! Είστε οι χειρότεροι επιβάτες που' χα ποτέ!

ΝΑΝΤΙΑ: Μάλλον ξεχνάς τα ντοκουμέντα...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Αυτό ήταν λάθος, αλλά πολύ το χάρηκα. Τέτοια που' σαι!

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(πλησιάζει την Αεροσυνοδό)* Είσαι τ' άλλο μου μισό...

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: *(τον διώχνει)*

ΝΑΝΤΙΑ: *(τραβάει βίντεο με το κινητό της την Αεροσυνοδό)* Για πες το αυτό άλλη μία.

ΘΟΔΩΡΗΣ: Εγώ;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Δε γνωρίζετε ότι είναι παράνομο να βιντεοσκοπείτε κάποιον χωρίς την άδειά του;

ΝΑΝΤΙΑ: Το να δηλητηριάζεις κάποιον τι είναι;

ΑΕΡΟΣΥΝΟΔΟΣ: Σας παρακαλώ! Για τελευταία φορά! Σεβαστείτε τους συνεπιβάτες σας και το πλήρωμα του αεροσκάφους που εργαζόμαστε σκληρά για τη δική σας ασφάλεια κι εξυπηρέτηση! Στην περίπτωση που κάποιος επιβάτης διαμαρτυρηθεί ξανά για φασαρία απ' αυτές εδώ τις θέσεις ή αντιληφθώ κάτι ανάλογο, να ξέρετε ότι η πρώτη σας νύχτα στο Λονδίνο θα συνοδεύεται από αστυνομικούς! Έγινα κατανοητή;! *(φεύγει)*

Η Νάντια σταματά το βίντεο κι ασχολείται με το κινητό της. Η Φωτεινή διαβάζει το περιοδικό της κι ο Μιχάλης το βιβλίο του. Ο Θοδωρής πίνει από το φλασκί του. Ο Άρης βάζει τα ακουστικά του κι ενεργοποιεί το tablet. Ακούγεται το τραγούδι «Μυστικό».

Φοβάμαι πάλι
-μάσκα φορώ-
κι αν προσπαθώ να μη το βλέπεις
είναι που το' χω για κακό.

Ρισκάρω
κι έτσι ξεγελώ το διπλανό μου
μ' ένα ψέμα
κι ας έχουμε ίδιο μυστικό.

Μαζί στη διαδρομή.
Θα γνωριστούμε, θα βριστούμε
μέχρι η αλήθεια να φανεί.
Απόλυτη εσύ,
μονάχος μου κι εγώ
μ' ένα αεροπλάνο εμείς οι δυο
ψάχνουμε νέο προορισμό.

Φωτίζεται μόνο ο Άρης. Βγάζει απότομα τ' ακουστικά του και σταματά το τραγούδι.

ΑΡΗΣ: *(στην Φωτεινή)* Ξεφτιλιστήκαμε πάλι… Μωρέ καλά μού τα' λεγε η μάνα μου ότι δεν κάνεις εσύ απ' την αρχή… Μουλάρωσα κι εγώ και νά τα τώρα… Να μη της λείψει τίποτα της κυρίας! Η μόνη έννοια! Εσύ κι ύστερα ο γιος μας. Που κι αυτός αντί να μπει σε μια στρατιωτική σχολή, για να εξασφαλίσει το μέλλον του και να ησυχάσει κι εμάς το κεφαλάκι μας, του γέμισες το κεφάλι με φιλελεύθερες ιδέες. Πλήρωνε τώρα, μαλάκα Άρη, κάθε μήνα ένα κάρο λεφτά για να γίνει ο κανακάρης μας αρχιτέκτονας! *(μιμείται τη φωνή της Φωτεινής)* «Να πάει έξω το παιδί, ν' ανοίξει το μυαλό του!». Κι εγώ να τρέμω μήπως επεκταθεί κι αλλού *(δείχνει τον Μιχάλη)* το άνοιγμα… Όχι τίποτ' άλλο, ένα τον έχω! Να μου βγει και σκάρτος; Δε φουντάρω από δω καλύτερα! Κι από τότε που' φυγε το παιδί, κόλαση... Όλα σου φταίνε και τίποτα δεν έχεις. Τυπικά μιλάς, μηχανικά κινείσαι κι αδιάφορα μου δίνεσαι… Ξέρεις πόσες φορές έχω σκεφτεί ότι αν δεν είχαμε τώρα το παιδί, θα' μασταν δυο ξένοι; Έφαγες τα λυσσακά σου για να διαιωνίσεις το είδος σου! Γι' αυτό παντρεύτηκες άλλωστε… Το παλικάρι μας όμως έγινε ίδιος εγώ κι αυτό σε τρώει εσένα, το ξέρω… Κι αυτές οι γκρίνιες για τ' ότι μένεις κλεισμένη στο σπίτι και ότι σ' έχω καταντήσει μονόχνοτη, προφάσεις!

Για σένα ρε και το φαΐ που φτιάχνεις κάθε μέρα αγγαρεία είναι! Ποιος να σε πάρει στα σοβαρά έτσι που σέρνεσαι;! Όλη μέρα με τα ζώδια και τους αστρολογικούς τους χάρτες ασχολείσαι! Τίποτ' άλλο! Εκεί, κολλημένη! Λες και θα σου δώσουν απάντηση για το μέλλον, κουτορνίθι. Ε κουτορνίθι!

Ο Άρης βάζει ξανά τ' ακουστικά του. Φωτίζεται μόνο η Φωτεινή. Ακούγεται η συνέχεια του τραγουδιού.

Πόσο περήφανα μιλάς
κι όταν φοβάσαι με ζητάς,
μα το συγγνώμη το ξεχνάς.

Δεν ειν' τα χείλη που σιωπούν,
μόνο οι λάθος σκέψεις
που σ' οδηγούν και με πονούν.

Το τραγούδι σταματά.

ΦΩΤΕΙΝΗ: *(στον Άρη)* Σ' όλο το ταξίδι αυτά τα κέρατα, δε τα' βγαλες από πάνω σου! Μια κουβέντα μωρέ να πούμε, να περάσει λίγο η ώρα! Αδιάφορος, αυτό είσαι! Λεφτά μόνο έφερνες κι έπαιρνες γι' αντιπαροχή μια θέση στο κρεβάτι μου κι ένα φιλί απ' το γιο σου! Όποτε μας θυμόσουνα βέβαια... Γιατί η θάλασσα είναι πλατιά κι οι στεριές της γεμάτες πειρασμούς... Πως να δουλέψω εγώ μετά, ε; Και το παιδί; Ποιος θα το μεγάλωνε; Εμπιστοσύνη σε τρίτους δεν υπάρχει. Γίνε, αντικατέστησε, παίξε όσους ρόλους μπορείς για να ξεχνάς κι εσύ κι ο γιος σου κι όλοι! Έτσι άντεξα… Και μέχρι τώρα τη βγάλαμε καθαρή… Ακόμα και τα ζώδια, το μόνο

πράγμα που με κάνει να ξεχνιέμαι, τ' αμφισβητείς... Σαλεμένο οτιδήποτε ξεφεύγει απ' τους δικούς σου τους ορίζοντες και χαράμισμα για μένα κάθε προσπάθεια για να στους διευρύνω… Δε θέλω άλλο… Δε μπορώ!

Συνέχεια του τραγουδιού. Φωτίζεται μόνο ο Μιχάλης.

Μαζί στη διαδρομή.
Θα γνωριστούμε, θα βριστούμε
μέχρι η αλήθεια να φανεί.
Απόλυτη εσύ,
μονάχος μου κι εγώ
μ' ένα αεροπλάνο εμείς οι δυο
ψάχνουμε νέο προορισμό.

Το τραγούδι σταματά.

ΜΙΧΑΛΗΣ: *(σηκώνεται και χειροκροτά τους γύρω του)* Τα καταφέρατε! Καταφέρατε να με κάνετε να νιώσω παρίας! Γιατί με προκαλείτε, ρε; Εγώ είμαι ικανός για πολλά! Κι όταν πρόκειται για το παιδί μου δεν καταλαβαίνω τίποτα! *(στη Νάντια)* Ναι, είμαι κι εγώ γονιός! Χώνεψέ το! *(κάθεται)* Κάτι μυαλά σα τα δικά σου με κάνουν να μη θέλω να γυρίσω πίσω στη χώρα μου… Τουλάχιστον στην Αγγλία... με σέβονται… Και μένα και την οικογένειά μου... Δεν ενοχλούμε κανέναν. Την κόρη μας την μεγαλώνουμε σωστά. Και τα πρότυπα, ας το μάθετε επιτέλους, δε τα ορίζουν τα καλούπια! Κακή απομίμηση δεν είμαι κανενός! Κανενός!

Συνέχεια του τραγουδιού.

Δεν ειν' τα χείλη που σιωπούν,
μόνο οι λάθος σκέψεις
που σ' οδηγούν και με πονούν.

Το τραγούδι τελειώνει και φωτίζεται μόνο ο Θοδωρής. Είναι μεθυσμένος.

ΘΟΔΩΡΗΣ: *(αναποδογυρίζει το άδειο φλασκί)* Ούτε σταγόνα... Και τώρα; Που' ν' το θάρρος...; Πατέρα! Ίδιοι στο πιόμα! Εσύ όμως τη βρήκες τη μάνα μου. Εμένα μ' έκανες. Για μένα; Ποια; Κάτι κάνω λάθος, αλλά... τι;

Φωτίζεται μόνο η Νάντια.

ΝΑΝΤΙΑ: Ηλίθια! Ηλίθια! Δεν πρέπει να χάσω τη δουλειά... Που πάω εγώ; Άγνωστη μεταξύ αγνώστων; Μόνο αυτός μπορεί να κάνει κάτι. Στην ανάγκη θα του ζητήσω και συγγνώμη. Δε γίνεται...

Φωτίζεται η σκηνή. Όλοι ασχολούνται με τα αντικείμενα που κρατούν.

Ακούγονται οι παρακάτω ανακοινώσεις:

«Κυρίες και κύριοι, καθώς ξεκινάμε την κάθοδο για το αεροδρόμιο του Heathrow, σας παρακαλούμε να ελέγξετε ότι οι θέσεις και το ατομικό σας τραπεζάκι βρίσκονται στην όρθια θέση, οι ζώνες σας δεμένες και οι αποσκευές σας αποθηκευμένες κάτω από το μπροστινό σας κάθισμα ή στον ειδικό χώρο αποσκευών. Ευχαριστούμε.»

«Ladies and gentlemen, as we start our descent, please make sure your seat backs and tray tables are in their full upright position. Make sure…»

Η ανακοίνωση διακόπτεται απότομα. Το αεροπλάνο χάνει ύψος. Ένδειξη προσδεθείτε. Συναγερμός μες στο αεροπλάνο. Φωνάζουν όλοι πανικόβλητοι. Σκοτάδι.

Ακούγεται το παρακάτω μήνυμα:

Ο συνδρομητής που καλέσατε έχει πιθανόν το τηλέφωνό του απενεργοποιημένο. Παρακαλώ αφήστε το μήνυμά σας μετά από τον χαρακτηριστικό ήχο. (σύντομος ήχος-αγχωμένη φωνή Νεαρού) Έλα, μάνα! Είμαι στο ταξί και φτάνω στ' αεροδρόμιο. Με πήρε ο ύπνος κι άργησα… Είδα κι όνειρο! Σε κρατούσε, λέει, ο πατέρας μου στα χέρια του τρυφερά κι απ΄ την πολύ εντύπωση δεν έλεγα να ξυπνήσω! Δε πιστεύω να μου' ρθετε πάλι τσακωμένοι! Να σου πω, πάλι καλά που τσέκαρα την πτήση… (ακούγονται σειρήνες ασθενοφόρων) Δε λες να καταλάβεις ότι είμαστε δυο ώρες πίσω απ' την Ελλάδα, ε; Σε γλύτωσα κι απ΄ τη γκρίνια του πατέρα μου… Anyway… Μου λείψατε... Welcome to London!